

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2020 / ročník XXX

INSTALACE
RELIKVIÁŘE
bl. Karla I.

POKLADY
Z DIECÉZE

MEDAILE
sv. Auraciána

DIECÉZNÍ POUŤ: VZHŮRU K VODÁM

V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH KE CTI SV. JANA NEPOMUCKÉHO

MŠE SV. S OTCEM BISKUPEM VLASTIMILEM

3. 10. 2020
9:00 – 16:00

PŘEDNÁŠKY

BISKUP PAVEL POSÁD | P. MAREK ORKO VÁCHA
MANŽELÉ IMLAUFOVI | P. PROF. MARTIN WEIS

DOPROVODNÝ PROGRAM

- DIVADLO O SV. JANU NEPOMUCKÉM
- PARALELNÍ PROGRAM PRO DĚTI
- KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY NOVĚ
OPRAVENÉHO KLÁŠTERNÍHO KOSTELA
- MOŽNOST SVÁTOSTI SMÍŘENÍ A ADORACE

prolidi.online

2. 10. 2020

VEČER MLADÝCH

Obsah

Editorial	3
Pocta blahoslavenému Karlovi I. (Po)koronavirová šance	4
Poklady z diecéze – Nová expozice v Borovanech	7
Udělení medailí sv. Auraciána za rok 2020	8
POZVÁNKA na Diecézní pouť 2020	10
Diecézní pouť: anotace přednášek	11
Slovo života pro děti	12
Pandemie: se Zimbabwe to jde rychle z kopce	14
Rodiny s dětmi se na Dobré Vodě věnovaly i vodě	16
Lotr po pravici, po levici a jiné zážitky z Dobré vody u Hartmanic	16
Proč jsme se vydali na „dovolenou“ do Dobré Vody na Šumavě?	17
Španělština s misionářkou HOLA AMIGOS	18
Životní příběhy s Bohem	18
Začal nový školní rok a s ním i výuka náboženství	18
Představujeme: Dům sv. Leonarda, Gampole, Srí Lanka	19
Zveme vás do Českých Budějovic na kurz o křesťanské výchově	19
Personalia	20
Poděkování z Pákistánu	21
Třicáté narozeniny Bigy	22
DCR připravuje a zve...	23
Farní charita Tábor má nového ředitele	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V katedrále sv. Mikuláše byl 17. srpna 2020 během slavnostní bohoslužby instalován relikviář bl. Karla I. Čestnou stráž drželi při obřadu prapořečníci v uniformách historických rakousko-uherských jednotek; Foto: Marie Košinová / Člověk a víra

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

v katedrále sv. Mikuláše v Č. Budějovicích přijali 5. září 2020:

Jan Rothschedl

– primici bude sloužit v neděli 6. 9. v 11:00 hod.
v kostele Narození Panny Marie ve Vodňanech;

Foto: archiv Jana Rothschedla

Miroslav Štrunc

– primici bude sloužit v neděli 13. 9. v 17:00 hod.
v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích;

Foto: archiv Miroslava Štrunce

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

po letním období prázdnin a dovolených se Vám dostává do rukou nové číslo časopisu »Setkání«. Měsíc září se ponese ve znamení významné události pro život naší místní církve. Naše českobudějovické presbyterium bude rozšířeno o 2 nové kněze.

Je třeba, abychom si společně znovu připomněli nejenom velikost tohoto daru, ale i to, jak velký závazek a odpovědnost na sebe kněžským svěcením tito mladí muži přijímají. Kněžská služba jako taková předpokládá hlubokou pokoru. Je nezbytné mít pokoru před Bohem, pokoru před druhým člověkem se stálým vědomím, že i kněží jsou ti, kteří jsou slabí a nedokonalí.

Stále si musíme uvědomovat, že po budou po celý svůj život nositeli důležitého poslání kněžství Ježíše Krista pro službu druhým. Kněžství, které je onou hlubokou, jedinečnou Boží láskou, které je projevem Boha k nám, které je onou podanou rukou Boha člověku.

Chtěl bych vás tedy požádat o modlitbu a duchovní podporu pro nově vysvěcené kněze. Jedině s takovouto podporou a v síle milosti můžeme společně kráčet dál a plnit poslání, tak jak bylo každému z nás svěřeno z Boží prozřetelnosti.

Kéž budou moci tito mladí muži nacházet podporu v přátelství s ostatními spolubratry v kněžské službě i se svým biskupem, aby společně vytvářeli svátostné bratrství. Ať jejich kněžská služba přináší celému Božímu lidu mnoho duchovního ovoce a Panna Maria ať se stane jejich radostí a útěchou.

Mons. Vlastimil Kročil, diecézní biskup

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Pocta blahoslavenému Karlovi I.

V katedrále sv. Mikuláše byl 17. srpna 2020 během slavnostní bohoslužby instalován relikviář bl. Karla I. Rakouského, posledního císaře Rakousko-Uherské monarchie a také posledního českého krále (Karla III.). Datum obřadu bylo stanoveno na výroční den narozenin bl. Karla I. (* 17. 8. 1887).

Instalace relikviáře bl. Karla I. byla pro katedrálu sv. Mikuláše mimořádnou událostí, jaká se pravděpodobně bude znovu opakovat až za mnoho let. V katedrále jsou v současné době uloženy jen dva podobné významné relikviáře: v roce 1670 sem byl přenesen vzácný barokní relikviář s ostatky sv. Auraciána a v roce 2019 byl instalován relikviář s ostatkem sv. Mikuláše.

Bl. Karel I. se těší velké úctě v Rakousku a v Maďarsku. Na území České republiky jsou v současnosti uloženy relikviáře bl. Karla I. např. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi, ve Strahovském klášteře a v kostele sv. Gotharda v Bouzově.

Průběh ceremoniálu

Krátce po 17. hodině vpochodovali do katedrály členové čtyř klubů vojenské historie v uniformách historických rakousko-uherských jednotek: byly to C. a k. pěší pluk č. 91 z Českých Budějovic, C. a k. pěší pluk č. 28 z Prahy, C. k. zeměbranecký pěší pluk č. 8 z Prahy a C. k. zeměbranecký pěší pluk č. 2. z Lince. Jejich praporečníci s plukovními prapory zaujali čestná místa na levé straně presbytáře. U pravé stěny presbytáře pak nastoupili praporečníci se zástavami „Řádu sv. Jiří – evropského řádu Domu Habsbursko-Lotrinského“ a „Spolku Radecký“. Hlavním vchodem pak do katedrály vstoupil liturgický průvod. V něm nesl relikviář bl. Karla I. pan PhDr. Milan Novák, představený Modlitební ligy bl. Karla I. Rakouského za mír mezi národy v Českých zemích.

Mši svatou celebroidl Mons. Vlastimil Kročil, biskup česko-budějovický. Otec biskup v úvodu promluvy řekl: „*Naše město České Budějovice se hrdě hlásí k tomu, že je historicky „královským městem“ a tudíž je i na místě, aby právě zde*

v katedrále byla přítomna památka na našeho posledního – byť nekorunovaného – českého krále.“ Mons Kročil pak upozornil na mimořádně hlubokou víru bl. Karla I. a zdůraznil, že sociální nauka církve byla úhelným kamenem jeho zdravotních a sociálních reforem: „*Aniž by dbal na obtížnou situaci za války, koncipoval a prosadil ve své monarchii – na základě učení sociální nauky církve – rozsáhlé a vzorné zákonodárství a položil tak základ k moderní sociální politice většiny současných středoevropských států... Máme tak před očima křesťanského panovníka, kterého sv. Jan Pavel II. ve své homilii během beatifikace vyhodnotil jako vzor zvláště pro ty, kteří v současné době mají v Evropě politickou odpovědnost.*“ V závěru homilie Otec biskup připomněl silný vztah bl. Karla k naší zemi: „*Zajisté by se dalo sáhodlouze mluvit o životě bl. Karla, ale spíše bych připomněl, že i když známe Karla jako Habsburského či Rakouského, on dobře mluvil také naším jazykem, miloval naši zem a podle dochovaných svědectví se ještě krátce před smrtí modlil za český národ. Můžeme věřit, že se přimlouvá i dnes, a proto chceme vyjádřit svou prosbu: Blahoslavený Karle – oroduj za nás!*“

V závěru bohoslužby byl relikviář za zvuků císařské hymny „*Zachovej nám Hospodine*“ obřadně uložen do výklenku na levé stěně Křestní kaple katedrály. Nad relikviářem je umístěn obraz bl. Karla I., jehož autorem je děkan katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeněk Mareš, ThD. Slavnostní ceremoniál byl zakončen před katedrálou. Otec biskup dekoroval plukovní prapory historických jednotek pamětními stuhami a vojáci vystřelili tři čestné salvy.

Život a dílo Karla I.

Císař a český král Karel I. se narodil 17. 8. 1887 na zámku

Persenbeug v Dolním Rakousku a dostal jméno Karel František Josef. Jeho rodiči byli arcivévoda Otto Habsburský a princezna Marie Josefa Saská. Karel, který v mládí prošel hlubokou katolickou výchovou, byl znám velkou láskou k Nejsvětější svátosti oltářní a k Božskému Srdci Ježíšovu. Všechna důležitá rozhodnutí činil na základě modlitby. Na trůn nastoupil 21. 11. 2016. Povolání státníka a politika chápal především jako službu lidem. Snažil se zmírnit utrpení vojáků i strádání civilního obyvatelstva a hlavním cílem jeho krátké vlády bylo ukončení I. světové války. V červenci 2017 rozsáhlou amnestií osvobodil politické vězně (např. K. Kramáře, A. Rašína a V. Klofáče). I přesto, že se Karlovi I. nepodařilo I. světovou válku ukončit, udělal alespoň vše proto, aby rozpad monarchie proběhl bez dalšího krveprolití. Například 14. října 1918 se setkal s Václavem Klobáčkem, místopředsedou Národního výboru československého (a od 14. 11. 1918 prvním československým ministrem národní obrany), se kterým dohodl pokojné předání moci v Praze. V sociálních otázkách předběhl svou dobu. Bez ohledu na špatnou hospodářskou situaci za války prosadil v monarchii – na základě učení sociální nauky církve – rozsáhlé a vzorné sociální zákonodárství a položil tak základ k moderní sociální politice většiny současných střeoevropských států. Od roku 1917 tak mělo Rakousko-Uhersko jako první země světa ministerstvo sociálních věcí a ministerstvo veřejného zdraví. To vše byly důvody k tomu, že již v roce 1923 podal Wilhelm Miklas (v letech 1928–1938 prezident Rakouské republiky) podnět k blahoslavení Karla I. Papež Jan Pavel II. prohlásil císaře Karla I. blahoslaveným 3. 10. 2004.

Silný vztah Karla I. k Českým zemím

Bl. Karel I. měl velmi silný citový vztah k Českým zemím, kde prožil 6 let života. Do Prahy přijel v roce 1906, aby na Karlo-Ferdinandově univerzitě studoval právo, dějiny a ekonomii, tedy obory důležité pro následníka trůnu. V létě 1908 byl povolán k pravidelné vojenské službě do posádky v Brandýse nad Labem v hodnosti nadporučíka dragounského regimentu č. 7 vévody Lotrinského. Jako velitel 5. eskadrony denně jezdil na kole nebo na koni do kasáren ve Staré Boleslavi. Aktivně se účastnil společenského života a mluvil velmi dobře česky. Ve vyprávění pamětníků, v zápisech městské kroniky, ve filmových záběrech a na fotografiích zůstala uchována četná svědectví o jeho dobré a otevřené povaze.

21. 10. 1911 se na zámku Schwarza am Steinfeld (Dolní Rakousko) oženil se Zitou Bourbonso-Parmskou. Již v listopadu 1911 se novomanželé vrátili do Brandýsa, kde vedli klidný

a spokojený život až do jara 1912, kdy byl 7. pluk dragounů převelen do posádky Kolomyje v Haliči. Do Brandýsa a do Staré Boleslavi se však Karel i Zita každoročně vraceli na dovolené i k císařským návštěvám. Císařovna Zita až do konce svého dlouhého života (zemřela 14. 3. 1989) vzpomínala na pobyt v Brandýse jako na jedinou dobu společného štěstí.

Silný citový vztah Karla I. k Brandýsu nad Labem – Staré Boleslavi potvrzuje také skutečnost, že od roku 2011 je v chrámu Nanebevzetí Panny Marie uložena jeho relikvie.

V Českých Budějovicích byl Karel I. symbolicky „přítomen“ od 8. 4. 1916 do roku 1919 názvem náměstí: dnešní Senovážné náměstí se tehdy oficiálně jmenovalo "Náměstí arcivévody Karla Františka Josefa".

Relikviář bl. Karla I.

Podle výtvarného návrhu děkana Katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeňka Mareše, Th.D. jej zhotovil umělecký kovář a restaurátor Pavel Sršen. Relikviář tvoří kříž postavený na čedičové „kupce“ z hory Říp. Kříž symbolizuje Karlovu pevnou víru a odevzdanost do Boží vůle. Čedičová kupka z české národní hory pak symbolizuje Karlův vztah k České zemi. Kříž je ovínut olivovou ratolestí (symbol blahoslavenství) a lipovou ratolestí (vyjadřuje vztah bl. Karla I. k České zemi). Uprostřed kříže je umístěna okrouhlá schránka s relikvií.

Relikviář vytvořil Pavel Sršen podle návrhu děkana Zdeňka Mareše

Obraz bl. Karla namaloval děkan Zdeněk Mareš;

Obraz bl. Karla I.

Autorem rozměrné olejomalby na plátně (120 cm x 80 cm) je děkan Katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D. Obraz zpodobňuje posledního českého krále v ornátu Řádu Zlatého rouna (kterého byl velmistrem) s řádovým odznakem na řetězu – kolanou. Řádové roucho je z červeného sametu podšíitého bílým saténem se zlatým vyšíváním na okraji. Bl. Karel I. je v imperátorském postoji s pravou rukou ukazující na stolec, na kterém leží Svatováclavská koruna. V levé ruce, ve které drží řádovou pokrývku hlavy – tzv. chaperon – má bl. Karel vloženu ratolest lípy, národního českého stromu, zdůrazňující vřelý vztah posledního českého krále k České zemi. Ratolest je zároveň symbolem Karlova úsilí o mír. Z pozadí obrazu vystupuje jakoby „snově“ vyobrazení trpícího Spasitele na kříži – symbol Karlova utrpení a oběti, připomínající jeho údajně poslední slova před smrtí: „Proto musím tolik trpět, aby moje národy našly cestu k sobě“. Obraz je pravděpodobně jediným současným vyobrazením blahoslaveného Karla I. jako českého krále.

Petr Samec

(Po)koronavirová šance

Pandemie Covid 19 je pro nás všechny bezesporu nová, nezvyklá situace. Zastihla nás nepřípravené. Mnohé vypovídá o stavu globálního světa. Zvýrazňují se jeho omezené možnosti a problémy, ale i jeho vnitřní pozitivní potenciál (např. lidská sounáležitost, solidarita). Především se však prokazuje naše lidská zranitelnost.

Pandemie nám nastavuje zrcadlo. Dává nám příležitost podívat se na sebe sama pravdivě, bez příkras. Pro někoho to může být nepříjemné procitnutí z dosud žitého snu. Rozplynutí, třeba i dlouze uměle budované, představy o sobě samém. Prozatímní nedobrovolné opuštění či alespoň zvolnění společensky i osobně „zbožtovaného“ životního tempa a tím vynucená změna životního stylu staví před každého z nás zásadní otázky: Co je pro mě v životě důležité? O co mi v něm vlastně jde? Pozornost si v tomto směru zaslouží četné iniciativy, které vybízí k individuálnímu i společnému zamýšlení, např. v rámci farnosti, církve, nad tím, co mě osobně, naši farnosti či církvi doba koronavirová dala či naopak vzala. Jak jsem ji prožíval a prožívám? Jak jsme ji prožívali a prožíváme my? Nemělo by však zůstat jen u toho.

Papež František hovoří v souvislosti s koronavirovou krizí o epochální změně světa. Pro všechny zainteresované představuje nepřehlédnutelnou výzvu. Papež proto vybízí k dialogu. Za aktivního přispění církve by měl napomoci k hledání odpovídajících řešení existujících a v budoucnu očekávaných důsledků této krize (např. zvýšené nezaměstnanosti, chudoby, hladu apod.).

Třeba nebudeme mít možnost ze své pozice velké otázky globálních a společenských výzev zásadním způsobem ovlivnit. Co však jako křesťané můžeme a vlastně musíme, je stát se živým společenstvím angažovaných křesťanů, vnímavých k potřebám druhých, zvláště těch nejpotřebnějších. Koronavirová krize se pro nás paradoxně stává neopakovatelnou šancí objevit, nebo se alespoň znovu více přiblížit, k podstatě křesťanské víry.

Zakoušený pocit bezmoci vůči šířícímu se viru nám dává poznat, že přes veškeré úsilí a um nemáme vše ve svých rukou. Nikdy ani mít nebudeme. Neznamená to ovšem zůstat pasivními. Naopak! Učí nás to pokoře a důvěře v Boha. Vrací k evangelijní výzvě ke změně smýšlení, k přimknutí se ke Kristu, k žitému křesťanství. Doba koronavirová mimo jiné ukázala, že se nedá vystačit pouze s „obslužným křesťanstvím“, mít zajištěnu účast na nedělní bohoslužbě a přijímání svátostí. Ač je svátostný život důležitý, sám o sobě k žitému křesťanství nestačí. Církev má být velkou rodinou, společenstvím aktivně žijících křesťanů, kteří z bohatství svých hřiven obohacují druhé. Mají otevřené oči a srdce pro potřebné a jsou ochotni k pomoci. Životné bylo svědectví četných rodin, když neměli během první fáze koronavirové krize možnost účasti na bohoslužbách, o zkušenosti rodinné církve. Rodiče spolu s dětmi se modlili či slavili rodinné pobožnosti za aktivního přispění každého z nich. Stejně oslovující bylo svědectví společenství rodin, která se scházela ke společným modlitbám. Nezůstávalo však jen u nich. Byla zde i řada pěkných příkladů nezištné vzájemné pomoci. Zmínit lze i ty, kteří v rámci svého povolání,

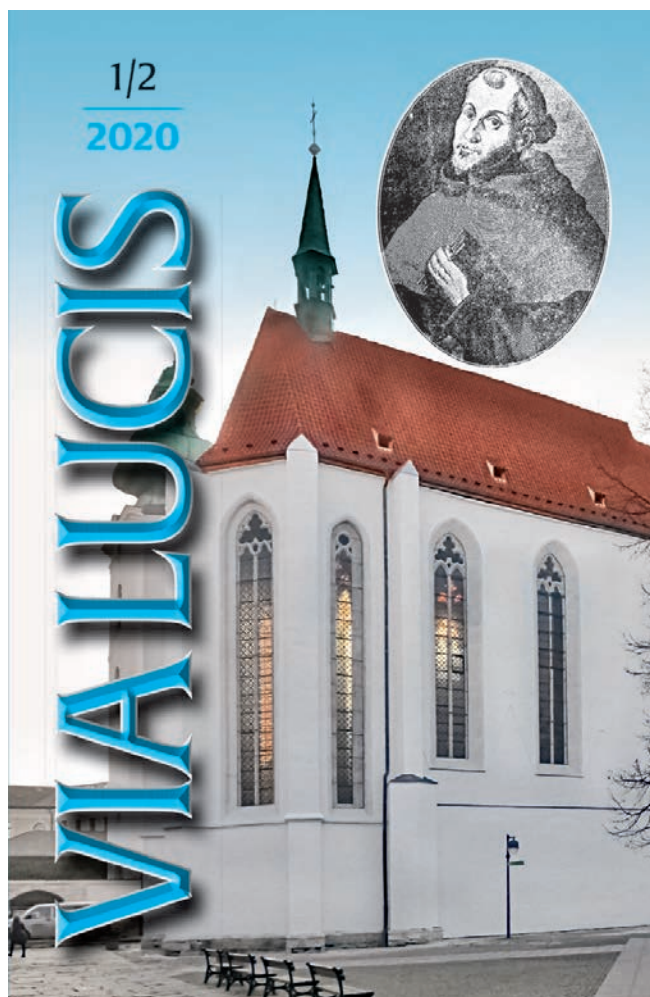
zvláště pak lékaři, zdravotníci, sociální pracovníci, ale i mnozí další, dávali a dosud dávají svým nasazením a nezištnou ochotou pomáhat potřebným opravdový příklad křesťanské lásky a evangelijní odvahy.

Obecně se má za to, že každá krize je i šancí. Lze si tedy jen přát, abychom ji v koronavirové době jako křesťané nejen objevili, ale svým každodenním životem, svojí nezištnou angažovaností mezi sebou navzájem a ochotou pomáhat druhým, zvláště těm nejpotřebnějším, také naplňovali.

*doc. Jindřich Šraj, Dr. theol.
kněz řádu Salesiánů Dona Bosca, působí
na Katedře etiky, psychologie a charitativní práce TF JU*

Foto: archiv Jindřicha Šraje

Dvojčíslo letošního čtvrtletníku „Via Lucis – Památky včera a dnes“ věnovaného památkám a ochraně kulturních hodnot přináší sborník příspěvků z konference „Blahoslavený Jindřich Librarius O.P. a jeho význam pro současnost“. Sborník o 192 stranách uspořádali JUDr. Jan Kotous a Mgr. Zuzana Thomová. Publikace je k dispozici v omezeném počtu na Děkanství u sv. Mikuláše a Českobudějovickém biskupství.

POKLADY Z DIECÉZE

Nová expozice v Borovanech

Starosta Města Borovany Ing. Petr Jenkner, hejtmanka jihočeského kraje Ivana Stráská a českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil v neděli 16. srpna slavnostně otevřeli v prvním patře borovanského kláštera novou stálou expozici s názvem „Poklady z diecéze“.

„Poklady z diecéze“ slavnostně otevřeli starosta Města Borovany Ing. Petr Jenkner, hejtmanka jihočeského kraje Ivana Stráská a Mons. Vlastimil Kročil; Foto: archiv Města Borovany

Otec biskup, děkan katedrály P. Zdeněk Mareš a monstrance z Mirovic; Foto: Radek Šíma, KÚ JČK

Výstava prostřednictvím výjimečných exponátů představuje návštěvníkům nejstarší gotické období borovanského kláštera a zároveň také období barokní, kdy klášter zažíval největší rozkvět a byla k němu přistavena rozlehlá prelatura. S výběrem exponátů z depozitářů českobudějovické diecéze a Národního památkového ústavu odborně pomáhali PhDr. Jiří Vácha, Ph.D. a PhDr. Roman Lavička, Ph.D. Expozice vznikala téměř rok a půl pod pečlivým dohledem architekta Jakuba Našince.

Většina uměleckých předmětů nebyla dosud nikdy veřejně vystavena a pro borovanskou expozici byla nově restaurována. „Exponáty jsme vybírali z nejcennější části sbírek Diecéze českobudějovické. Je zastoupeno nejen sochařství, ale i malířství, textil a stříbrnické práce. Různorodost výstavy ukazuje umění jako celek a návštěvník si může vychutnat spolupůsobení několika uměleckých projevů soustředěných pohromadě,“ řekl Jiří Vácha, vedoucí památkového oddělení Biskupství českobudějovického. „Podle mého názoru jsou nejcennějšími exponáty monstrance z Mirovic a ústřížek pláště s úlomky rakve Tycha de Brahe. Tento ústřížek se do našich sbírek dostal při otvírání hrobu roku 1901,“ dodává Jiří Vácha. Mirovická monstrance je masivním stříbrnickým dílem a je to umělecky nejcennější předmět ze sbírek Diecéze českobudějovické. Je bohatě figurálně zdobená a pochází

z 20.–30. let 15. století. Většina středověkých monstrancí byla za napoleonských válek zabavena a roztavena pro válečné účely, proto jsou dnes velice vzácné. V borovanském klášteře si ale můžete prohlédnout hned čtyři exempláře. Zajímavé jsou i další exponáty, například slavný gotický obraz Madony z Kamenného Újezdu, cenné sochy z farností Svatá Maří, Pošná a Černívsko u Blatné, kasule z Hluboké nad Vltavou nebo ukázky barokního textilu.

Pro návštěvníky byl po celé odpoledne připraven bohatý doprovodný program laděný do doby Rudolfa II.: zazněla středověká hudba v podání „Bohemian Bards“, své umění předvedla skupina historického šermu „Bratři z růže“ a zatančil soubor středověkých tanců „Campanello“. Návštěvníci měli také možnost navštívit prostory kláštera, které běžně nejsou veřejnosti přístupné. Na kruchtě byly k nahlédnutí nově opravené barokní lavice, v oratoři bylo připravené středověké skriptorium. V borůvkové zahradě na odpoledne vyrostlo planetárium a v podzemních sklepech alchymistická dílna se samotným Tycho Brahem. Součástí programu byly i přednášky PhDr. Váchy a PhDr. Lavičky. Expozice „Poklady z diecéze“ bude trvalou součástí prohlídkové trasy borovanského kláštera.

Petr Samec s využitím tiskové zprávy Města Borovany

Udělení medailí SV. AURACIÁNA za rok 2020

Vždy 3. srpna slavíme v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše svátek sv. Auraciána, patrona a ochránce města České Budějovice. Auraciánův svátek slavíme v předvečer výročí přenesení jeho ostatků do českobudějovického chrámu sv. Mikuláše, ke kterému došlo 4. srpna 1670. Letos uplynulo od této události 350 let.

Svátek sv. Auraciána byl zahájen mší sv. již v 8 hodin ráno. Po celý den pak byl v katedrále k úctě vystaven vzácný barokní relikviář s ostatky, které roku 1643 daroval papež Urban VIII. provinciálu řádu kapucínů v Čechách a na Moravě Ludvíku z Rosenheimu. Od roku 1644 byly ostatky uloženy v kapucínském kostele sv. Anny v Českých Budějovicích. V roce 1665 vznikl stříbrný relikviář, který se zachoval dodnes.

Slavnostní liturgii od 17:00 předsedal v zaplněném chrámu diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil. V závěru slavnosti udělil Otec biskup medaile sv. Auraciána čtyřem osobnostem, které se nevšedním způsobem zasloužily o šíření křesťanských hodnot a mimořádně přispěly k rozvoji českobudějovické diecéze a jejího života. Diecézní ocenění 1. stupně – zlatou Medailí sv. Auraciána za zásluhy – udělil biskup panu **Hubertu Hoyerovi** z farnosti Rožmitál pod Třemšínem. Pan Hoyer bohužel nemohl být osobně přítomen a vyznamenání musela převzít jeho neter. Diecézní ocenění 2. stupně – stříbrné Medaile sv. Auraciána za zásluhy – převzali pánové **Karel Čížek** z farnosti Věžovatá Pláně, RNDr. **Jan Sládek** z farnosti Netolice a **Stanislav Schneedorf** z farnosti Volary.

Homilie

Homilii pronesl děkan Katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D. Nejprve připomněl postavu a význam světce: „Slavíme svátek sv. Auraciána, který byl tolik významný a důležitý pro naše město už od poloviny 17. století, kdy jeho ostatky byly vyzdvíženy v římských katakombách a převezeny do Budějovic. Letos je to navíc i kulaté výročí, neboť je to rovných 350 let od chvíle, kdy vzácný relikviář s ostatky byl přenesen z kostela sv. Anny do zdejšího chrámu. [...] Tradice říká, že to byl mladý římský voják, který prolil svou krev za víru v Krista. I když o jeho životě nemáme více informací, jedno víme s jistotou: žil v období pronásledování církve – a byl-li pohřben v Kalixtových katakombách – pak jednoznačně patří mezi autentické svědky křesťanské víry a zaslouží si naši úctu.“ Úryvek z 10. kapitoly Matoušova evangelia (Mt 10, 26–33), byl podkladem k rozvinutí tří myšlenek, z nichž první se dotýká veřejného ohlašování křesťanského poselství: „Kristus Pán nechce Církev mlčící, nýbrž tu, která je věrnou nositelkou jeho poselství, s jasným a silným hlasem. Církev, která nemá zapotřebí se předvádět a podléhat nejružnějším formám triumfalismu, nýbrž ta, která v plné síle umí nabídnout krásu evangelia.“

Děkan katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeněk Mareš při homilii

Druhá myšlenka vychází z povzbudivých slov Krista Pána: „Říká-li Kristus: ‘Nebojte se!’, pak tato výzva patřila nejen apoštolům a prvním křesťanům v době pronásledování, ale patří i nám. [...] Každý křesťan by ale měl vědět, že jeho osud je v Božích rukou. To, co mu můžou způsobit lidé, nikdy není úplně to nejdůležitější, a proto by se tím také neměl znepokojovat; ani by se neměl nechat strhnout vábívy mi řečmi mocných, neboť jen jeden jediný je nejvyšší mocný, a tím je náš Pán, Ježíš Kristus. [...] Toto je křesťanská síla! Kristův učedník se snaží být pro druhé povzbuzením, posilou, světlem, přičemž se sám neopírá o ty druhé, jako spíše o svého Spasitele. Učedník Krista by na jedné straně měl být vzdálen jakékoliv formě násilí, a na straně druhé, žádné násilí by jej nemělo zastrašit.“

A nakonec třetí myšlenka vychází ze skutečnosti, že středobodem všeho a všech je sám Kristus: „Křesťanství je o neustálém budování, prohlubování a upevňování vztahu k živému Ježíši Kristu, který je Božím Synem; je to ten, který se jednou může k nám přiznat před svým nebeským Otcem, ale který si také přeje, abychom se k němu přiznali i my před ostatními lidmi. [...] Ježíš nám nenabídl jen nějakou nauku k věření, ale především vztah lásky; lásky, kterou máme opětovat! On nezaložil jen nějakou filozofickou školu, ani nějakou humanitární organizaci: on od každého z nás žádá, abychom se pro něj definitivně rozhodli.“

Homilii pak zakončil děkan Mareš výzvou: „Právě v tomto našem křesťanském snažení je nám sv. Auracián příkladem i přímlyvcem, takže můžeme volat: Svatý Auraciáne, který jsi prolil svou krev za víru v Krista, ty, který jsi ochráncem našeho města a náš přímlyvce: Oroduj za nás!“

Petr Samec

Profily osobností vyznamenaných medailemi sv. Auraciána

Zlatou medailí sv. Auraciána převzala za pana Hoyera jeho neter

Hubert Hoyer (1949)

Pochází z rodiny arcibiskupského lesníka Ing. Ivana Hoyera a stejně jako jeho otec byl pro svou víru pronásledován a šikanován komunistickým režimem. Nemohl proto zpočátku rozvíjet svůj velký hudební talent řádným studiem, ale nabyl vzdělání jako chemik

vodohospodář. Přesto se mu podařilo u prof. Bedřicha Voldana soukromě vystudovat hru na housle, hudební teorii a nauku

o harmonii a od mládí bylo jeho místo na rožmitálském kůru. V době působení P. Miloslava Vlka v Rožmitále v letech 1972 až 1978 se spolu s ním zasloužil o důstojné zavedení liturgických změn stanovených II. vatikánským koncilem, především komponováním několika desítek mešních proprií na české liturgické texty, což byl tehdy opravdu průkopnický čin. Postupně převzal spolu s manželkou Martou, tehdejší varhanicí v Bohutíně, vedení zdejšího chrámového sboru, varhanickou službu a péči o školení chrámových hudebníků v širokém okolí. V době komunismu to bylo velmi riskantní a nevyhnul se proto šikaně ze strany státní moci.

Rozvinul tradici uvádění Rybovy České mše vánoční při půlnočních bohoslužbách v kostele Povýšení Svatého Kříže ve Starém Rožmitále i v dalších kostelích v tamní části naší diecéze (např. Bohutín, Březnice a Nepomuk). S chrámovým sborem z Rožmitálu doprovázel nejrůznější církevní slavnosti vedle Nepomuku i třeba v Kladruzech u Stříbra, ve Strakonících, Prachaticích, v Roudnici nad Labem a v mnoha farnostech v Pošumaví (např. Žihobce, Zbynice, Kašperské Hory, Horažďovice).

V roce 1978 se s celou svou rodinou velmi důrazně postavil za tehdejšího administrátora farnosti P. Miloslava Vlka, který byl v Rožmitále zbaven souhlasu k výkonu duchovenské činnosti. Znamenalo to výslechy na StB a mnoho dalších výhrůžek. Přesto zůstal církvi věrný a po všech stránkách velmi pomáhal všem rožmitálským duchovním.

Po roce 1989 mu bylo jeho soukromé hudební vzdělání státními úřady uznáno a pan Hoyer se stal ředitelem Základní umělecké školy J. J. Ryby v Rožmitále pod Třemšínem i zakladatelem a později předsedou Společnosti Jakuba Jana Ryby pečující o všestrannou popularizaci díla této významné osobnosti (vydávání jeho dosud neznámých skladeb z rukopisů, nahrávky, pořádání Festivalu Jakuba Jana Ryby a dalších koncertů).

Pan Hoyer také začal působit jako městský zastupitel a v této funkci se mu podařilo prosadit spolu s několika dalšími zastupiteli generální opravu kostela Povýšení Svatého Kříže ve Starém Rožmitále, včetně restaurování vnitřního vybavení, oltářů a varhan, i střechy a omítek farní budovy z prostředků města a ministerstva kultury. Pomáhal s administrativou a ostatními úředními úkony tehdy již velmi starému duchovnímu správci P. Petru Stulíkovi.

Mezi farností a městem i Základní uměleckou školou díky němu fungovala velmi dobrá spolupráce, díky níž se mohly farní akce konat v prostorách školy a ta mohla pořádat koncerty svých žáků a pedagogů v rožmitálských kostelích zejména u příležitosti narození a úmrtí J. J. Ryby. Díky panu Hoyerovi se také rozběhla praxe komentovaných hudebních prohlídek farního kostela, při nichž hraje na varhany a spolu s dcerou Ivanou seznamují návštěvníky nejen s osudy a dílem J. J. Ryby, ale i se základy katolické liturgie.

Pan Hoyer je všeobecně velmi vzdělaný, laskavý a současně nesmírně skromný a obětavý člověk, věrný křesťan, dobrý manžel i otec.

Karel Čížek (1929)

Pochází z Vitějovic, kde jeho rodiče měli hospodářství. Po ukončení základní školy navštěvoval Lidovou zemědělskou školu, po jejímž ukončení se vrátil na rodinný statek. V roce 1951 narukoval – jak se říkávalo – k „černým baronům“, tedy k Pomocným technickým praporům, odkud se vrátil po téměř dvou a půl letech. Když založil rodinu, přestěhoval se do Věžova-

Karel Čížek – stříbrná medaile sv. Auraciána

té Pláně, kde hospodařil jako soukromý zemědělec až do října roku 1958, kdy v rámci kolektivizace musel veškerý majetek odevzdat a začít pracovat v zemědělském družstvu (JZD). Prožil mnoho ústrků a ponižování, ale vždy zůstal věrný křesťanské víře a církvi. Od roku 1984, po celých 35 let, vykonával rovněž službu kostelníka a nezištně se staral o kostel sv. Anny ve své obci, kde byl po sametové revoluci i členem zastupitelstva.

RNDr. Jan Sládek – stříbrná medaile sv. Auraciána

studiu a složení maturity pokračoval ve studiu na fakultě farmacie v Brně, kde promoval v roce 1958 a dosáhl doktorátu. „Umístěnkou“ dostal do Jižních Čech, kde pracoval na několika místech a poté, co založil rodinu, zakotvil natrvalo v Netolících. Už v době totality vypomáhal v kostele děkanovi Vobrovi a poté, co v lednu 1998 náhle zemřel netolický kostelník, ujal se této služby naplno. Po sametové revoluci byl několik let místostarostou a rovněž v polovině 90. let přijal službu akolyty, takže v okolních farnostech po několik let vedl bohoslužby slova. Stále se aktivně podílí na životě farnosti, udržuje kontakt s mnoha nemocnými a starými lidmi a zprostředkovává jim setkání s knězem i přijetí svátostí, stejně tak jako udržuje a prohlubuje dobré vztahy mezi farností a různými institucemi ve městě.

Stanislav Schneedorf – stříbrná medaile sv. Auraciána

RNDr. Jan Sládek (1935)

Pochází ze Žerotína na Olomoucku, kde vyrůstal a jako malý chlapec – ministrant – byl hluboce osloven osobností vynikajícího kazatele Dr. Josefa Hloucha, který se později stal budějovickým biskupem. Po středoškolském

Stanislav Schneedorf (1936)

Pochází ze Strakonice a od mládí ho provází láska k fotografování, čemuž se chtěl věnovat profesně. Vyučil se však elektromontérem, a poté, co založil rodinu, usadil se nejprve na Lipně; vystřídal několik zaměstnání a několikrát se s rodinou i stěhoval. Šumavě a okolí Lipna však zůstal věrný. Kromě fotografování šumavské krajiny v každé roční době se věnuje restaurování a obnově křížů, božích muk a kapliček v oblasti dávno zmizelých a zaniklých osad. Nezištně a neúnavně vyhledává pozůstatky těchto malých sakrálních památek, které jsou dodnes tichým svědectvím lidí, kteří v šumavské oblasti žili a těžce pracovali. Do současné chvíle se mu podařilo obnovit a do původní krásy přivést na 50 různých křížů, božích muk a kapliček.

Petr Samec; Foto: Petr Samec

Pozvánka na Diecézní pouť 2020

Milí diecézané a další poutníci,

biskup Českobudějovické diecéze J. E. Mons. Vlastimil Kročil a pastorační středisko vás všechny srdečně zvou na DIECÉZNÍ POUŤ: VZHŮRU K VODÁM. Voda je tématem celé poutě, která bude 2. a 3. října v centru Českých Budějovic. V pátek 2. října večer proběhne tradiční „VEČER MLADÝCH“, který připravuje Diecézní centrum pro mládež a na který zveme mládež z celé diecéze. Hlavní program pouti bude 3. října. Voda jako symbol života i naší spásy. O vodě bude program pro děti i přednášky pro dospělé. Celou pouť jsme svěřili spolupatronovi naší diecéze sv. Janu Nepomuckému. O tomto světci bude také od 24. září na YouTube na kanále Prolidi.online nověna ke sv. Janu Nepomuckému za zdárný průběh poutě. Přijďte a pozvěte také své přátele.

Pastorační středisko

Podrobný program pouti:

Téma: Vzhůru k vodám (Iz 55, 1)

Patron pouti: sv. Jan Nepomucký

- narozen 1340 nebo 1350 = letos 660 nebo 670 let
- patron naší diecéze, národní patron Čech a patron všech vod, proti povodním a přírodním pohromám, proti nebezpečí z vody, patron ochrany mostů, lodníků, rybářů, poutníků

Info městečko:

prezentace křesťanských organizací a médií na Piaristickém náměstí v sobotu 3. 10. od 9:00 do 15:30 hod.

PÁTEK 2. 10.

předvečer pro mládež

– podrobnosti najdete na webu <https://prolidi.bcb.cz/>

SOBOTA 3. 10.

9:00 Příjezd – úvodní program (katedrála)

- přivítání poutníků (otec biskup Pavel)
- představení programu (Hana Koukalová)
- divadlo o životě sv. Jana Nepomuckého (divadlo Rovnátko Štěpánky Talířové)

10:00 Neliturgický průvod na Piaristické nám. se sochou sv. Jana Nepomuckého

10:30 Pontifikální mše svatá (kostel Obětování Panny Marie)

- zákristie (biskupové, kanovníci), knihovna (kněží, jáhni)
- rajska zahrada
- bohoslužba slova pro děti
- kropení lidu místo úkonu kajícího
- obnova křestních závazků
- hudební doprovod: Chrámový sbor z Velešína
- kazatel: Otec biskup Vlastimil
- mešní sbírka bude rozdělena na dvě poloviny mezi PMD (podpora misie v Pákistánu) a Spolek Most (náklady na organizaci poutě)

12:00 Oběd

13:30 Odpolední program

- přednášky (místa konání najdete v článku Diecézní pouť: anotace přednášek)
- Žízeň po vodě (P. Marek Orko Vácha)
- Žízeň po spáse (biskup Pavel)
- Žízeň po životě (manželé Hana a Petr Imlaufovi)
- Jan Nepomucký či Johánek z Pomuku? (prof. Martin Weis)
- Prohlídky kostela a kláštera na Piaristickém náměstí (Ing. Jiří Míchal)
- duchovní nabídka, mj. adorace, zpověď (katedrála)
- program pro děti (klášter, zahrada, ostrov)

15:30 Společné ukončení v katedrále

Pastorační středisko

DIECÉZNÍ POUŤ: ANOTACE PŘEDNÁŠEK

ŽÍZEŇ PO VODĚ

Foto: archiv M. O. Váchy

Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, PhD.

– katolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog, spisovatel a skaut. Je přednostou Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty na UK, farářem v Lechovicích a farním vikářem akademické farnosti při kostele Největějšího Salvátora v Praze. Svou přezdívku "Orko" získal ve skautu – je to zkratka pro „Orlí oko“.

Obsah: Situace planety je vážná. Není člověka, který by nevěděl o nedostatku vody na planetě. Lze uhasit celosvětovou žízeň po vodě? Kolik nám zbývá na řešení situace? Co ještě můžeme udělat proti nenávratné změně klimatu, a jaké jsou další jevy, které s sebou nese problém nedostatku vody? Cenný pohled na problematiku očima odborníka – evolučního biologa a environmentálního etika.

Místo: Malý sál DK Metropol, Senovážné náměstí

ŽÍZEŇ PO SPÁSE

Foto: archiv BCB

Mons. Pavel Posád

– pomocný biskup česko-budějovický, probošt Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, prezident Charity České republiky, předseda Rady pro pastorační mládež ČBK. Jeho biskupské heslo zní: „Zajed na hlubinu!“ („Duc in altum“)

Obsah: Voda je základní podmínkou života, je nepostradatelná. Stává se už nyní vzácným artiklem a v budoucnosti bude ještě vzácnější. Stejnou důležitost má voda i v duchovním životě. Verš „Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé“ (Zj 21,6) odkazuje možnost utišení žízně – odvěké touhy člověka po spáse. Voda je tak nepostradatelným znamením svátosti křtu. Pokud nebudeme mít u sebe vodu, může být přítomný kněz nebo dokonce biskup, ale milosti křtu se nám nedostane. O tom všem bude přednáška Mons. Pavla Posáda.

Místo: sál piaristického kláštera, Piaristické náměstí

ŽÍZEŇ PO ŽIVOTĚ

Foto: archiv Pastoračního střediska

Hana a Petr Imlaufovi

– Mgr. Hana Imlaufová, speciální pedagožka a rodinná terapeutka, pracuje přes 20 let v Křesťanské pedagogicko-psychologické poradně. Ing. Petr Imlauf je zaměstnán jako auditor systémů řízení. V manželství

žijí 34 let, mají 3 děti. Společně přednášejí o partnerských vztazích, sexualitě, o lásce mezi mužem a ženou. Věnují se přípravě mladých lidí na manželství formou malých společenství, která se scházejí v domácím prostředí vedoucího manželského páru (program Snoubenecká setkání v rodině). Patří do Sdružení salesiánských dobrovolníků.

Obsah: Jak pečovat o naše manželství, aby zůstalo průzračným potokem a nestalo se špinavou louží? Některé ženy a někteří muži se po několika letech soužití cítí vyprahlí. Proč se to stává? Rádi bychom vám předali naději, že vám se to stát nemusí! Nabídneme vám náměty, jak vzájemnou intimitu a blízkost v manželství rozvíjet.

Místo: kruhový sál DK Metropol, Senovážné náměstí

JAN NEPOMUCKÝ ČI JOHÁNEK Z POMUKU?

Foto: archiv TF JU

Prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D.

– profesor církevních dějin, vedoucí Katedry teologických věd na TF JU v Českých Budějovicích, postulátor procesu beatifikace biskupa Josefa Hloucha, autor 11 monografií a mnoha studií, ve kterých se za-

měřuje na problematiku vztahu státu a církve v dějinách a na dějiny spirituality, popularizátor církevních dějin v rámci vzdělávacích cyklů, diskusních pořadů a přednášek na Radu Proglas a TV Noe.

Obsah: Kdo je skutečnou historickou postavou – Jan Nepomucký či Johánek z Pomuku? A jaký byl? Proč skončil prominentní pražský právník svou životní pouť v mučírně? A lze nalézt v jeho životě něco inspirativního pro současnou dobu? Na tyto a další otázky budeme hledat odpověď v přednášce věnované nebeskému patronu letošní diecézní poutě.

Místo: kostel sv. Rodiny, ul. Karla IV.

PROHLÍDKY KOSTELA A KLÁŠTERA NA PIARISTICKÉM NÁMĚSTÍ

Foto: archiv Pastoračního střediska

Ing. Jiří Míchal

– kostelník při kostele Obětování Panny Marie a při katedrále v Českých Budějovicích od r. 2003, vystudovaný ekonom, nyní se naplno věnuje svému koníčku – historii.

Obsah: Dozvíte se zajímavosti o založení kláštera, o tom, jak se dominikánský klášter vlastně ocitl na Piaristickém náměstí, o Panně Marii Budějovické a mnoho dalšího. I v dějinách se můžete setkat s překvapivými novinkami, vždyť historické bádání pokračuje neustále a objevy z minulosti jsou víc než lákavé.

Místo: kostel Obětování Panny Marie, Piaristické náměstí

Alena Poláčková

„DÁVEJTE, A DOSTANETE“

„MÍRU DOBROU, NATLAČENOU, NATŘESENOU
A VRCHOVATOU VÁM DAJÍ DO KLÍNA.“

(LK 6,38)

Ježíš ukazuje, co je na evangeliu tak nové -

Otec osobně miluje každé své dítě
„vrchovatou“ láskou a dává mu
schopnost rozšiřovat stále velkoryseji
své srdce směrem k bližním.

Jsou to naléhavá a náročná slova:

**DÁVAT ZE SVÉHO;
NEJEN HMOTNÝ MAJETEK, ALE
TAKÉ PŘIJETÍ, MILOSRDENSTVÍ,
ODPUŠTĚNÍ, A TO VELKORYSE,
PODLE BOŽÍHO VZORU.**

Obraz bohaté odměny nasypané do
klína nám ukazuje, že Boží láska
k nám nezná míru a že její přísliby
překonávají naše očekávání.

Zpracovala Centrum mládeže pro jednotu

ZKUŠENOSTI ZE SVĚTA

„BYDLÍM V JEDNÉ VELMI CHUDÉ ČTVRTI
A ŠETŘIL JSEM SI NA KOPAČKY.
FOTBAL JE SPORT, KTERÝ MÁM MOC RÁD
A ČASTO HO HRAJU, PROTOŽE JSEM
ČLEMEM MUŽSTVA NAŠÍ ŠKOLY.“

JEDNOU PŘÍŠEL K NÁM DOMŮ JEDEN PÁN,
KTERÝ PROSIL O PENÍZE NA POHŘEB SVÉHO SYNA.
POMYSLEL JSEM SI, ŽE JE V NĚM JEŽÍŠ.
VZPOMNĚL JSEM SI NA PENÍZE,
KTERÉ JSEM NAŠETŘIL, A DAROVAL JSEM MU JE.

ZA TŘI DNY MI TETA DAROVALA
PRÁVĚ TY KOPAČKY, KTERÉ JSEM SI PŘÁL.“

M. | Valencia

„Stalo se ti někdy, že jsi dostal
od přítele nějaký dar
a cítil jsi, že mu to musíš oplácit?“

Jestli se tohle stává tobě,
představ si Boha,
který je Láska.

On vždy oplácí každý dar,
který my dáváme svým bližním
v jeho jménu. Bůh se tak nechová
proto, že by nás
chtěl obohacovat.

Dělá to proto,
že čím víc máme,
tím více můžeme dát,
abychom – jako skuteční správci
Božího majetku – nechávali všechno
kolovat ve společenství,
které nás obklopuje.
Ježíš měl jistě na mysli
především odměnu,
kterou budeme mít v ráji,
ale to, co se děje zde na zemi,
je už její předzvěstí a zárukou.¹

CHIARA LUBICHOVÁ

www.teens4unity.org

Darujeme s radostí

„Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína.“ (Lk 6,38)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Lidé z mnoha různých měst a různých prostředí přišli poslouchat Ježíše.

Ježíš je všechny vyzval, aby vše dali ostatním, a to nejen hmotné zboží, ale také své odpuštění a pohostinnost.

Pak dodal, že Bůh, náš Otec, nás vrátí v hojnosti za vše, co jsme dali. Dá nám nebe a často i odměnu tady na zemi.

Ve Fadiho zemi zničila válka všechny vodovodní potrubí ve městě. Fadi také vypil kontaminovanou vodu a onemocněl. Jeho otec ho vzal do nemocnice.

Mnoho lidí čekalo ve frontě a Fadi si všiml, že jedna žena nedostala lék pro své dítě. Byl to stejný lék, který dostal Fadi, a tak se s tátou rozhodli ženě darovat jeho léky.

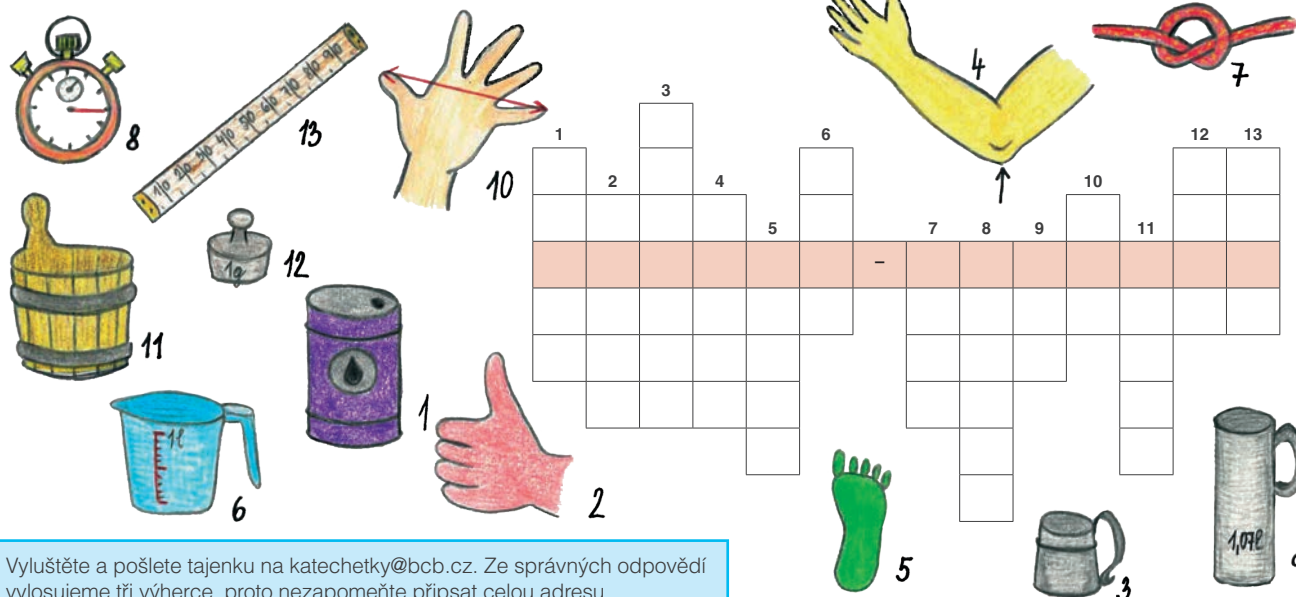

Žena Fadiho políbila, aby mu ukázala, jak vděčná je. O několik dní později se Fadi uzdravil dokonce i bez léku.

„Dávejte a dostanete; míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína.“ (Lk 6, 38)

Ježíš nás vybízí, že je dobré se umět rozdělit, ale o co? Mohu se rozdělit například o svačinu, o vědomosti, o to co umím nebo mohu rozdávat rady, úsměvy, lásku ... A také dává příslib, když dáme, pomůžeme, také dostaneme a nejen trochu, ale míru dobrou-vrchovatou. A tak mohu začátek nového školního roku začít novou myšlenkou, že budu druhým pomáhat, budu vstřícný, s druhými se rozdělím nebo také (viz tajenka) budu rozdávat či se budu

Měřit můžeme objem, obsah, váhu, sílu, čas – obrázky ti napoví, čím se měří nebo se měřilo.

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@bcb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

PANDEMIE: se Zimbabwe to jde rychle z kopce

Před pár měsíci postupně celý svět zasáhla koronavirová pandemie. O tom, jak se dotkla Zimbabwe, jsme se zeptali o. Karla Mece OMI.

OMI
misionáři
obláti

Jaká je teď v srpnu aktuální situace?

Od března, kdy byl nahlášen první případ koronaviru v Zimbabwe, se touto nemocí podle oficiálních údajů nakazilo přes 4000 osob. Skutečné číslo bude jistě o mnoho vyšší, ale je těžké říci, o kolik nebo kolikanásobně. Asi čtvrtina z těchto nakažených se z nemoci uzdravila, 80 osob pak na následky či komplikace s virem spojené zemřelo. Virus se šíří zejména ve městech, kde je hustota obyvatel mnohem vyšší než na venkově. Od konce června můžeme opět slavit bohoslužby či pořádat shromáždění pro max. 50 osob a za dodržení hygienických předpisů (roušky, desinfekce rukou atd.). V kostelech naší misie se většinou vejde do limitu 50 osob, a kde ne, slavíme mše venku. Je období sucha, takže déšť nehrozí, ale někdy je zima a vítr, jindy zas horko na plném slunci. Lidem to však moc nevadí. Jsou velmi vděční, že můžou slavit eucharistii. S větším či menším úspěchem se je snažíme přesvědčit, aby si na mši přinesli a nasadili roušky. Na venkově je na veřejnosti nikdo nenosí, na rozdíl od měst, kde je to kontrolováno. Život na venkově se zdá plynout dál svým líným tempem, jako by žádná pandemie ani neexistovala. Ve městech je situace odlišná: mnoho farností z opatrnosti zatím neotevřelo kostely. Lidé ve městech jsou navíc mnohem více postiženi hospodářskými dopady pandemie a opatření zavedených na její zpomalení. Mnoho lidí ztratilo práci a jejich rodiny jen těžko shání prostředky na živobytí. Z různých stran se doslýcháme, že lidé hladoví, zvláště v chudých čtvrtích měst. Potravinová pomoc státu i nadnárodních organizací skrze úřady sice existuje, ale není dostatečná, a hlavně asi není dostatečně systematická. Dokonce existuje podezření, že je někdy vázána na politickou příslušnost či podporu vládnoucí strany. Takové a podobné zprávy samozřejmě nejsou oficiální a je těžké je ověřit, neboť tu neexistují nezávislá média.

Už tak křehká zimbabwská ekonomika utrpěla těžkou ránu a bez nějaké výrazné pomoci ze strany státu se jen těžko vzpamatuje. Jenže vláda se stará jen o své kapsy a o udržení své moci za každou cenu, takže to jde se Zimbabwe rychle z kopce. Hospodářsky (nezaměstnanost, inflace, nedostatek elektrické energie a materiálů apod.) i lidsko-právně (likvidace nezávislých novinářů, kritiků a opozice, ale i „nepohodlných“ členů vlastní strany). Lidé jsou zoufalí.

Do finančních nesnází se kvůli koronaviru celkem rychle dostala i církev. Katolické diecéze a různé řeholní kongregace založily a provozují mnoho škol, zejména těch kvalitnějších.

Otec Karel a pytle sadzy (kukuřičné mouky), které mohli obláti pro chudé koupit z první vlny pomoci

Školné od žáků pak tvoří značnou část příjmů diecézí, farností, misí a řeholních kongregací. Školy však nadále zůstávají zavřené a pravděpodobně se už letos ani neotevrou.

Co v souvislosti s aktuální situací momentálně nejvíc trápí vás?

Soucítím s celou zemí kvůli výše zmíněným těžkostem. Sice budu asi jen těžko někdy „nezaměstnaný“, ale inflace a finanční situace církve se mě také dotýkají. Konkrétním příkladem je, že momentálně nedostáváme od svých farníků prakticky žádné peníze na pohonné hmoty. Přitom projedíme spoustu litrů nafty při pastoračních cestách. Abychom mohli jezdit, musíme nyní sahát do našich oblátských rezerv. Tak to ale být nemá a už to tak ani moc dlouho nepůjde.

Potýkáme se i s hladem v rodinách některých spolubratrů oblátů. Ve srovnání s tím je pak můj stesk po setkání se spolubratry v 300 km vzdáleném Bulawayu jen úplná maličkost. Musíme přijmout i to, že letos nemůžeme začít naše oblátské projekty misie s mládeží, které jsme v lednu s velkým nadšením ohlásili. Zejména se mě však dotýká to, že kvůli koronaviru a jím způsobené krizi stále ještě nemůžu bydlet a začít naplno pracovat v nové misii, kam jsem byl poslán. Už jsem zmínil, že vlastně ještě pořád tak nějak čekám. Čekáme vlastně dva obláti. Otec Charles a já jsme měli už na začátku tohoto roku otevřít novou misii Maraire a začít v ní působit. Dodnes však bydlíme v sousední misii a do svého působiště jen dojíždíme několikrát týdně. Na vině je pandemie, kvůli které se diecézi nedaří dokončit poslední stavební práce týkající se vody, elektřiny a vybavení interiérů. Hlavním problémem je výpadek příjmů.

Jak se vám v koronavirových podmínkách daří naplňovat vaše misijní/misionářské poslání? Je vaše práce v něčem jiná než „normálně“?

Co je teď pro mě a mou službu misionáře jaksi navíc, je fundraising na pomoc lidem postiženým pandemií a jejími důsledky. Díky tomu jsme tak jako obláti mohli rozdat už několik tun základních potravin – kukuřičné mouky na kaši zvanou „sadza“ potřebným lidem. Stále v tom pokračujeme. Jinak moje „koronavirové“ nasazení není nijak mimořádné. Obláti pracující ve městě Bulawayu jsou přímo „v terénu“ mnohem více než já, případně distribuují pomoc i do vzdálených končin země.

Jak se vyrovnáváte s lidskou bezmocí? Jak se naučit přijímat dění, kterému nerozumíme a o kterém se domníváme, že je špatné, ale přitom ho nejsme schopni ovlivnit?

Myslím si, že jediná dobrá cesta skrz utrpení je cesta víry. Z víry plyne naděje, že v tom člověk není opuštěný a že to vše není jen nesmysl. Snažím se utrpení přijímat jako tajemství, jako jedno z tajemství naší víry v Boha, který trpěl pro nás a trpí s námi. Blízkost a přátelství jsou moje hlavní recepty na pomoc druhým v jejich utrpení: pomoci nést kříž a být na blízku alespoň po tu rozhodující dobu. Jsem přesvědčen, že horší, než všechno utrpení způsobené zvenku je utrpení vnitřní: samota, opuštěnost, nepochopení, nemožnost najít soucit, milosrdenství a odpuštění.

Jak vás v současné době podporují Papežská misijní díla? Využíváte také mešní intence?

Od PMD ČR jsme my obláti v Zimbabwe obdrželi jistou částku z fondu Korona. Bohužel k nám ještě nedorazila – v bankovním převodu jsou stále nějaké potíže, je to v procesu řešení. Doufáme, že dorazí. Zatím není rozhodnuto, jak ji využijeme, ale určitě to bude tam, kde je to nejpotřebnější. Kdyby bylo zase potřeba nakoupit potravinovou pomoc, tak to bude právě ona. Možná však budeme muset „zachraňovat“ sami sebe. V Zimbabwe je nás 11 oblátů a máme na starosti tři městské farnosti, dvě venkovské misie a náš formační dům. Jak jsem už jsem napsal, situace církve i jednotlivých farností či misí rozhodně není růžová.

Od PMD jsme obdrželi i jednu várku stipendií mešních intencí. Už na nich s o. Charlesem pilně „pracujeme“ – sloužíme mše na úmysly dárců, i když je osobně neznáme. Stačí však, že je zná Pán. Tu částku hodláme vložit do projektu solární energie v naší nové misii Maraire. Jsme velmi vděční, že můžeme slavit mše sv. na úmysly dárců z Česka a že takto „vydělané“ peníze – ta obdržená stipendia – můžeme vložit do našich projektů. Situace v Zimbabwe už před koronakrizí byla taková, že slavit mši sv. na něčí úmysl s malým stipendiem se tu knězi poštěstilo jen párkrát do roka.

Z čeho v misiích žijete?

V misiích i městských farnostech žijeme z darů našich oveček. V podstatě nás musí živit a zajistit nám vše potřebné ke každodennímu životu. Jiné pravidelné zdroje nemáme. Nedožíváme žádný plat, za který bychom si mohli koupit, co nám chutná. Musíme se spolehnout na své lidi a přijmout to, co nám nakoupí nebo darují z vlastních polí, zahrad a kurníků. Měli bychom od nich dostávat také peníze na pohonné hmoty, což je v současné finanční situaci velký problém, a také malé kapesné, což si však teď od lidí ani nedovolíme požadovat.

Co obnáší taková nová misie? Jak vypadá zabydlování a navazování vztahů s novými lidmi? Kde sháníte potřebné vybavení?

Naše nová misie Maraire byla ještě před rokem deset malých, víceméně samostatných katolických komunit rozestých po chudém, řídké osídleném venkově (prakticky je to buš). Každá komunita měla jednoduchý kostel, ve kterém se mše sv. slavila jednou za měsíc; v ostatní neděle se komunita scházela k bohoslužbě slova bez kněze. Poblíž jednoho z kostelů nechala nyní diecéze postavit malou misii, do které jsme se už měli nastěhovat. Je v plánu postavit nový, větší kostel v těsné blízkosti budov nové misie. Dále se počítá s postupným rozšiřováním misie o ošetrovnu, školu, učiliště ad. Samo-

zřejmostí jsou zahrady se zeleninou, kurník, možná jednou nějaký ten chlívek. S o. Charlesem máme v plánu vysadit pomerančový sad. Ovoce z tohoto projektu by mělo jít zejména do místních škol.

V současnosti se snažíme svépomocí a s minimálními výdaji pohnout s dokončovacími pracemi a sehnat důležité vybavení, např. nábytek. Podle možností nám pomáhají další misie a nějaký nábytek nám daroval i sám biskup. Přesto je toho ještě hodně na práci. Občas nám do misie přijde pomoci místní mládež: zametou, uklidí nebo pokročí s kopáním příkopů pro vodovod a elektrický kabel. Je to zároveň jedinečná příležitost k seznámení. Jazyková bariéra je však pro mě téměř frustrující. Zdaleka ne všichni mladí umí dobře anglicky, a i ti, kdo něco umí, se ji často stydí použít. Podobně jsem na tom u studny, když je potřeba donést vodu. (Vlastní vrt zatím v misii nemáme.) Vždy tam potkám ženy a děti, rád bych si s nimi popovídal, ony se také snaží, ale stejně skončíme u prostých úsměvů.

Je tu jedna věc, která mě v naší misii překvapila, jakmile jsme začali sloužit první bohoslužby. Od kněze se tu očekává, že „odslouží“ mši svatou, pak sní, co mu bylo uvařeno k obědu, a pak zas odjede. Lidé jsou na to tak zvyklí, protože to tak fungovalo, když sem kněží dojížděli zdaleka. Možná je ani nenapadne, že by kněz mohl mít i jinou roli než jen celebrant. Jenže já bych očekával, že se po mši před kostelem pozdravím s lidmi, prohodím s nimi pár slov, projeví zájem, případně se zúčastním aspoň části setkání té či oné skupiny, které se po mši normálně schází. Aspoň s nimi chvíli pobýt, i když máločemu rozumím. Ale na to místní opravdu nejsou zvyklí. Tak právě tohle je jedna z věcí, kterou chci změnit. Někdy je potřeba se postavit zaběhnutým řádům. Věřím, že to lidé časem ocení.

Co byste si pro svou novou misii nejvíc přál?

Abych už brzo rozuměl a mluvil tou jejich řečí – to přeji do misie sobě. Misii samotné pak přeji, aby se mohla stát oázou naděje, přijetí a pomoci, a aby to nebyla jen práce kněží-misionářů, ale spolupráce všech s Duchem Svatým. Kdo ví, možná nás Duch povede, abychom z Maraire stavěli most až do Evropy, do Česka.

Ptala se Veronika Pavlů pro Misijní zpravodaj PMD

Nedělní mše sv. v době koronaviru

Na děti i rodiče čekala spousta zážitků včetně mše sv. s P. Petrem Hruškou u skleněného oltáře.; Foto: : Alena Poláčková

Rodiny s dětmi se na Dobré Vodě věnovaly i vodě

Desítky malých i velkých prázdninových hostů si užívaly týden od 12. do 18. července při duchovně relaxačním pobytu pro rodiny, který se konal v poutním Domě sv. Vintíře na Dobré Vodě u Hartmanic.

„Týdenní pobyt se nesl v duchu tématu *Nebojte se, radujte se*,“ uvedla spoluorganizátorka pobytu Alena Poláčková, vedoucí Diecézního centra pro rodinu, která se postarala o program společně s manželem, jáhnem Pavlem Poláčkem, a knězem P. Petrem Hruškou. Dospělí se věnovali duchovnímu programu, který vycházel z papežovy exhortace *Gaudete et Exsultate*.

„Většina rodin přijela poprvé, někteří si pobyt zopakovali a byla s námi i jedna, která přijela již pošesté,“ usmívala se Alena Poláčková. Jak by ne, vždyť poutní dům leží uprostřed krásné přírody vedle kostela sv. Vintíře, kde je umístěn pozoruhodný skleněný oltář výtvarnice Vladimíry Tesařové. V těsném sousedství je židovské muzeum Dr. Šimona Adlera.

Vyprahlé Kongo

Během dopoledního programu, kdy účastníky čekalo ztišení, tematická přednáška a následná diskuse ve skupinkách či párech, bylo zajištěné hlídání dětí. Na ně čekal speciální program na téma Voda, kdy si připomněly různé biblické příběhy, zazpívaly si písničky nebo si vyslechly příběh dívky z Konga, která musí chodit denně několik kilometrů pro vodu ke studni do sousední vesnice.

„Děti si také mohly zkusit jednoduché fyzikální pokusy s vodou, věnovali jsme se i volnočasovým aktivitám a turistice,“ pokračuje Alena Poláčková. „Vypravili jsme se společně do bazénu v Sušici a s Václavem Volencem z Hartmanic jsme uspořádali výpravu k řece Křemelná,“ dodala spoluorganizátorka pobytu. Účastníkům se pobyt v krásné šumavské přírodě tradičně líbil a rodiny se již těší na podzimní program, který začne v září.

Radek Gális

Děti se nenudily ani chvíli; Foto: : Alena Poláčková

LOTR PO PRAVICI, PO LEVICI A JINÉ ZÁŽITKY z Dobré vody u Hartmanic

Na konci týdenní duchovní obnovy pro rodiny, kterou letos uspořádalo Centrum pro rodinu českobudějovické diecéze v domě svatého Vintíře v Dobré vodě u Hartmanic, jsem neprozřetelně slíbil, že se podělím o své zážitky s ostatními formou článku. Doba k jeho napsání uběhla jako voda a e-mail z Centra dává tušit, že mě, jako obvykle, opět začínají tlačit termíny. Více než jasný doklad, že dovolená, letos s duchovním rozměrem, opravdu skončila. Ale popořádku.

Pro mě ani manželku Martu to nebyla první duchovní obnova, poprvé jsme však jeli spolu, poprvé jako manželé, poprvé jako nastávající rodiče, poprvé do domu svatého Vintíře a poprvé s budějovickým Centrem pro rodinu. Původně jsme měli sice namířeno na manželáky na Velehrad, ale jejich zrušení kvůli koronaviru nás přinutilo změnit plány.

V Dobré vodě se sešly rodiny z různých koutů Čech, s rozmanitým prožíváním víry i každodenních starostí a radostí, lidé, které jsme s Martou teprve postupně poznávali. Možná právě pro tu různost a počáteční neznámost jsem měl ale nakonec možnost pocítit, že jako věřící tvoříme společenství. A to byl asi také jeden z mých nejsilnějších dojmů. A také setkání s knězem Petrem Hruškou, který nás při duchovní obnově doprovázel a svým přístupem dával naději, že katolická církev nemusí být až tak zkostnatělá či plná předpokladů, jak se někdy může zdát. Za zmínku stojí také skleněný retábl v kostele sv. Vintíře. Nejenom proto, že je opravdu celý skleněný (stejně tak jako vlastní oltář nebo křížová cesta). Marně si lámu hlavu, jestli jsem někdy předtím viděl v kostele obraz ukřižovaného Krista včetně lotrů ukřižovaných po jeho pravici a levici. Nejsem si jistý. Zato mě napadá, nakolik může skutečnost, že jsme z pohledu na Ukřižovaného ony lotry vytěsnili, vypovídat o tom, že při zahledění na Boha snadno přehlédneme, že podstatou celého evangelia je především láska k lidem kolem nás.

Kromě duchovní obnovy byly na programu také výlety do okolní přírody, plavecký bazén v Sušici nebo promítání filmu Corpus Christi. A také spousta legrace. Přiznávám, že kromě duchovního „nakopnutí“ jsem si přijel na Šumavu i trochu odpočinout. To se mi nakonec příliš nepodařilo, ale to nevadí. Znáte ten pocit, kdy se chystáte na cestu zpátky domů a již víte, že se vám bude stýskat?

Filip

Proč jsme se vydali na „dovolenou“ do Dobré Vody na Šumavě?

Jsme rodina, která má 5 dětí a v tomto čase (necestovacím – koronavirovém) jsme nevěděli, zda se bude moci vůbec někam odjet. Přesto jsme si říkali, že by bylo fajn vyjet mimo město. Našla jsem pobyt pro rodiny s dětmi, který jsem vnímala jako „duchovní obnovu“, ne pouze dovolenou. Vše vedl páter Hruška, který byl pro mě do tohoto momentu neznámý. Jen jsem věděla, že rád běhá a založil mobilní hospic, což barvitě prozradí internet. Bylo to pro mě dobré, můj muž má rád běhání, i když teď zrovna řeší více či méně bolestivé kyčle. Alespoň by mohli mít společná témata, doufala jsem. Poslední čas v práci byl tak náročný, že ani nevím, jak jsem dokázala dvě starší děti sbalit na skautský tábor a nás pak několik dnů do půlnoci balila na Šumavu. Když jsme nakonec nasedali do auta, poutali naši nejmladší 1,5letou dceru do sedačky, nemohla jsem uvěřit, že opravdu jedeme. Obvykle se na poslední chvíli něco stane, anebo některé dítě náhle onemocní. Tentokrát vše klapě. Brala jsme to jako Boží vůli, že ten čas je přichystaný pro nás. Dojeli jsme v poklidu s mírnou zájizdkou a pak jsme spočinuli v náručí krásného místa a společenství lidí, které jsme do té doby nikdy neviděli. Dopoledne byla vyplněná společným časem tichého rozjímání, čtením slova, zpěvem písní a děti měly hravé hlídání. Za ty roky, co máme jedno miminko za druhým, jsem už tolikrát přemýšlela, jaká je duchovní role matek za dveřmi (kostela, společenských místností na farách atd.)? Prostála jsem tolik času s dítětem na rukou, mimo společenství, slovo, ticho... až jsem se naučila vnímat skrytý smysl toho času. Bůh promlouvá vždy a v každém místě, je to malá oběť z mého pohodlí, z mých představ o tom, co mám kdy a jak mít. Dítě na rukou nebo běžící kolem mě má jiné potřeby a je důležité v tom spočinout. Jeden kněz mi poradil, ať si představím „Kristovu tvář“, nic víc a nic míň. Kdykoli, kdy nic nelze změnit. Tak mám zavřené oči a setrvávám před Ním. Když spala, bylo dobře. Když to nešlo, dcerka byla hodně aktivní, tak jsme se třeba jen modlila „Tady jsme“, a když to nešlo vůbec, šla jsem ven – k prameni sv. Vintíře a tam jsme si v klidu hrály. I tím se dá oslavit krása Božího stvoření. Můj muž byl plně soustředěný na to, co se rozjímá a viděla jsme na něm klid. Radovala jsem se, že dokázal zapomenout na obvyklé starosti, že ustaly běžné rozepře přinášející dny naplněné starostmi o živobytí a o děti. Měla jsem radost, že se mu tady líbí. Večer se mnou sdílel své pocity a to bylo moc dobré. Děti si užívaly téma Voda, běžaly i během dne za mnou, a ukazovaly mi, co vyrobily. Také se povedlo celé společenství dětí, rozuměly si a brzy vytvořily skupinku, pohybuji se po celém prostoru domu nebo zahrady venku. Naši nejmladší pořád nosily starší holčičky, tak byla blažená.

Poslední den byla položena jedna otázka „Proč jsme sem přijeli a zda se naplnilo něco z toho co jsme očekávali?“ Moje skryté přání bylo vidět svou realitu s Kristem, kde se nyní na-

cházím. Věděla jsem, že se nemusím dozvědět nic, pokud to nebude Jeho vůle, ale hned v prvních dnech jsem cítila pokoj a klid, slyšela jsem (ke konci pobytu jsem se střídala s manželem a byla chvilka na modlitbě s ostatními) SLOVO a vnímala že slyším nejen ušima, ale i v srdci. Z každého dne tak něco utkvělo v mé paměti, co jsem mohla odvést sebou. Nejvíce však vnímám jedno – *Bože, ať se ti umím odevzdávat, umím říkat „ano“ na Tvou vůli a nejsem nikomu a ničemu překážkou – protože sami sebe neznáme, jen TY. Děkuji za odpověď, že mne ani mé blízké neopouštíš, jsi blízko, když se Ti otevíráme a zveme Tě.*

(Samozřejmě by se dalo psát i z jiného úhlu, jak si porozuměly různé rodiny. Někdo to bral jako výlet, jiný jako čas pro své manželství, další jako dar pro děti, které vidí jiné děti z křesťanské rodiny. Ano, u dospělých to bylo složitější než u dětí, ale Bohu díky za celý ten čas a ono specifické společenství).

Blanka a Pavel
(děti Bea, Prokop, Marie, Tereška a Johanka)

Inzerce

Podzim s Young Caritas

Co pro VÁS připravujeme?

18. září 14:00	Sem v pohodě Přijďte si popovídat s fajn gynekoložkou nejen o změnách v ženském těle. Akce je vhodná pro dívky od 13 let.
25. září 14:00	Výtvarné tvoření – hrátky s keramikou Keramické tvoření určené pro začátečníky i pokročilé. Akce je vhodná pro děti 6-13 let.
2. října 14:00	Literárně-dramatická dílna Otevřená dramatická hra, tvorba scének, vedená improvizace, autorské pohádkové představení Vítky Zemana.
9. října 14:00	Popletené pohádky Pojďte se nechat vtáhnout do čtení nejen pohádkových knížek. Akce je vhodná pro děti 4-6 let.

Aktivity jsou ZDARMA a konají se v klubovně Young Caritas na adrese Kanovnická 18, Č. Budějovice.
Přihlášky a více informací na: youngcaritas@dchcb.charita.cz, tel.: 739 054 880

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy

Španělština s misionářkou HOLA AMIGOS

Lektorka Melánie žije ve španělském Madridu v komunitě misionářek oblátek. Šest sester žije společně ve velkém bytě a každá přes den vykonává svou profesi. Najdete zde lékařky, pracovnice biskupství i učitelku náboženství. Novicky – nově přichozí do komunity – věnují svůj čas studiu a pomoci ve farnosti a tam, kde je potřeba.

Desetiminutové lekce španělštiny, které najdete na YouTube kanálu Pastoračního střediska ČB, mají dva cíle – pootevřít dveře cizího jazyka a dát nahlédnout do života misionářek. Jak se dozvíme v prvních lekcích, španělština je po čínštině druhým nejrozšířenějším jazykem, tedy stojí za to se pokusit naučit alespoň základy. Melániin příběh ukazuje, že znalost jazyka umožní navazovat nová přátelství, a pro ni samotnou znamená osvojení jazyka nutnost pro život v komunitě v cizí zemi.

V průběhu lekcí doprovází studenty další misionář bl. Mario Borzaga, jehož poznámky ze zachovaného deníku z jeho mise v Laosu nás povzbuzují v pokračování, i když se na cestě zrovna nedaří. Lekce se neodehrávají pouze před tabulí se španělskou abecedou a magnetickými smajlíky, ale máme možnost nahlédnout i do komunitního života slavení, běžného denního chodu i společného odpočinku na výletech. A trvá pozvánka k bližšímu seznámení se životem misionářek.

Po prázdninové odmlce začínají pravidelné čtvrtletní desetiminutové lekce s misionářkou Melánií opět 10. září na YouTube kanálu Pastoračního střediska ČB. Těšíme se na vás!

Hana Koukalová

Životní příběhy s Bohem

V čase jarní karantény, která nám znemožnila jakýkoli jiný kontakt než ten na sociálních sítích a v úzkých rodinných kruzích, vzniklo první video ze série nazvané Životní příběhy s Bohem. Tato série neskončila spolu s karanténou, ale má posloužit jako povzbuzení a pracovní pomůcka i v současném uvolněnějším stavu. V duchu evangelijní výzvy oslovujeme řeholní sestry, studenty i katechumeny, aby našli odvahu a v krátkých videosvědectvích se podělili o své příběhy života s Bohem: „*Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nepostaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.*“ (Mt 5,14–16)

Cyklus najdete na YouTube kanále Pastoračního střediska ČB. Jednotlivá krátká svědectví vznikají s úmyslem povzbudit na cestě s Bohem jak nás křesťany již nějakou dobu s Bohem po boku v životě krácející, tak ty ve víře hledající. Doufáme, že mohou pomoci i ve farnostech při přípravě katechumenů nebo biřmovanců. Příběhy jsou tak různorodé, jak jen lidské životy mohou být – najdeme zde hledání smyslu života a jeho nalezení v Kristu i příběhy o nalezení nového vztahu s Bohem, kterého dotyčný znal vlastně jen málo...

Hana Koukalová

Začal nový školní rok a s ním i výuka náboženství

Jako každý rok je začátek školního roku pro děti i rodiče velkou zkouškou. Pro děti tím, že si musí opět zvykat na každodenní školní povinnosti a pro rodiče tím, že by svým dětem rádi dopřáli všechny zájmové kroužky, které by dětem pomohly rozvíjet jejich talenty. Zároveň je nutné všechno dobře skloubit s rodinným harmonogramem.

Jak do toho všeho zapadá náboženství? Výuka náboženství se v naší diecézi vyučuje především na školách, jako povinný předmět. Protože je vyučován nejčastěji na škole, většinou 1x týdně po obědě, tak by neměl zasahovat do odpoledních mimoškolních aktivit dětí. Je to ale vždy otázkou priorit, kterou musí rodiče a děti zvolit. Vrátit se po obědě ještě na nepovinný předmět do školní lavice nebo jít do družiny, případně na kroužek či domů? Chceme-li ovšem dostát svým slibům a být dětem příkladem toho, že když se něco slíbí, tak se to má dodržovat, je volba jasná.

A kdy došlo k slibu, který nás rodiče zavázal, že naše ratolesti budou vychovávány ve víře a že se jim dostane náboženského vzdělání? Bylo to tehdy, když jsme požádali o křest našich dětí. Vzpomínáme si? Jestliže ano, tak můžeme využít učitele náboženství nebo kněze, kteří nám pomohou v náboženském vzdělávání našich dětí a přihlásit je na náboženství. Tak budeme my rodiče stát za slovem, který jsme při křtu dětí dali. Proto nezapomeňte své děti přihlásit na náboženství.

Diecézní centrum pro katechezi

Foto: archiv PMD

Zakončení loňského školního roku. V první řadě zprava: sestra Pushpa (představená domova), ředitelka školy, P. Expeditus Jayakody (rektor srílanského národního semináře) a místní biskup.

PŘEDSTAVUJEME: Dům sv. Leonarda, Gampole, Srí Lanka

Dětský domov v chudé exotické zemi určený pro opuštěné dívky a malé chlapce do pěti let se nachází uprostřed ostrova v hornaté části, kde leží srílanské čajové plantáže, které zemi tolik proslavily.

Jako jeden z mnoha bylo Gampole cílem misijní cesty, jejímž výstupem je projekt Cesta čaje realizovaný na mnoha místech českobudějovické diecéze. O děti se starají sestry Blahoslavené Panny a také díky naší pomoci poskytují 105 dětem domov, zdravotní péči, oblečení a vzdělání. Do tohoto křesťanského domova v buddhistické zemi přicházejí děti bez rozdílu etnického nebo náboženského vyznání. Nejčastěji dětem rodiče zemřeli, prodali je, kvůli chudobě je opustili nebo se v rodině vyskytovalo zneužívání nebo násilí. Vedoucí domova, sestra Pushpa krátce dodává: „Většina z nich tu má opravdový domov a žije opravdu běžným dětským životem, chodí do školy, radují se ze sportovních výsledků, trénují.“

K aktuální situaci nám sestra Pushpa počátkem srpna poslala krátkou zprávu:

„Jak asi víte, situace na Srí Lance je vážná. Sice nepřibývá tolik

případů úmrtí, ale jako ostrov se velmi bojíme toho, že by sem byly importovány nové případy. I přestože je pro naši zemi turistický ruch vedle čajového průmyslu zásadním zdrojem příjmů, až do září jsou zrušeny všechny lety do země. Navíc právě s obavami prožíváme monzunové období dešťů, které je velmi silné. Školy byly otevřeny na jeden týden a poté je vláda opět zavřela. Naše děti i sestry jsou Bohu díky zatím v pořádku. Nevíme ale, jak dlouho je možné držet děti v izolaci bez podnětů ke vzdělání. Snažíme se o jakousi domácí školu, starší děvčata se ráda věnují drobným pracím jako jsou malování a vyšívání obrazů. Prosíme vás, nezapomeňte na naše děti, na chudé naší zemi, kteří se ocitají bez možnosti výdělků. Děkujeme i za vaše modlitby, ujišťujeme vás o našich modlitbách za vás.“

Sr. Pushpa

Text a překlad Hana Koukalová

Zveme vás do Českých Budějovic na kurz o křesťanské výchově

Katecheze Dobrého Pastýře je kurz pro rodiče, katechety a další zájemce, kteří mají zájem o křesťanskou výchovu dětí.

Kurz v Českých Budějovicích je určen zájemcům o katechezi dětí předškolního věku (3–6 let). Spolupřadatelé kurzu jsou Diecézní centrum pro katechezi Biskupství českobudějovického, Kongregace sester Nejsvětější svátosti v Českých Budějovicích a Cesty katecheze, z. s.

Kurz je dvouvíkendový, účastníci získají osvědčení ke konání katechez s dětmi předškolního věku podle programu Katecheze Dobrého pastýře. Probíhat bude na děkanství u katedrály sv. Mikuláše.

TERMÍNY KONÁNÍ:

19.–20. září 2020 – I. část kurzu (sobota a neděle v blocích 9:00–12:00 a 14:00–17:00 hod.)

28.–29. listopadu 2020 – II. část kurzu ve stejných časech
Lektorkami kurzu jsou Marie Zimmermannová (KTF UK Praha) a Marcela Fojtíková Roubalová (CMTF UP Olomouc).
Kurzovné: 1000 Kč za celý kurz

Přihlášky posílejte na adresu:

katechezdobrehopastyre@gmail.com. Do předmětu uveďte "Přihláška na kurz KDP České Budějovice". Do obsahu zprávy uveďte své jméno a farnost. Předem děkujeme.

Více zde: <https://www.katechezdobrehopastyre.cz/>

Pastorační středisko

Personalia

A. Ustanovení:

P. Mgr. Zdeněk Pius Vágner, OPraem. byl k **30. 6. 2020** odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti **Chyšky** a od **1. 7. 2020** byl ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Sepekov**, vše vikariát Písek. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1518/2020.

P. Mgr. et PhDr. Přemysl Bedřich Hanák, OPraem. byl od **1. 7. 2020** ustanoven administrátorem farnosti **Milevsko** a excurrento administrátorem farností **Chyšky** a **Květov**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1519, 1520 a 1521/2020.

P. Mgr. Martin Vavřinec Šiplák, OPraem. byl od **1. 7. 2020** ustanoven farním vikářem farnosti **Milevsko** a excurrento administrátorem farností **Kovářov**, **Lašovice** a **Klučnice**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1522, 1523 a 1524/2020.

R. D. JCLic. Mag. theol. Stanislav Brožka byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Veselí nad Lužnicí** a excurrento administrátora farností **Drahov** a **Dráčov**, vše vikariát Tábor a farnosti **Kardašova Řečice**, vikariát Jindřichův Hradec. Ke stejnému datu je odvolán z úřadu rektora **kaple v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí**. Od **15. 7. 2020** byl ustanoven administrátorem farnosti **Dobrá Voda (u Českých Budějovic)** a excurrento administrátorem farnosti **u kostela sv. Cyrila a Metoděje, České Budějovice – Suché Vrbné**, vše vikariát České Budějovice – město. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1549 a 1550/2020.

R. D. Mgr. Jan Skibiński byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnosti **u kostela sv. Jana Nepomuckého České Budějovice**, vikariát České Budějovice-město a ve farnosti **Boršov nad Vltavou**, vikariát České Budějovice-venkov. Od **15. 7. 2020** byl ustanoven administrátorem farnosti **Veselí nad Lužnicí**, rektorem kaple sv. Františka v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí a excurrento administrátorem ve farnostech **Drahov** a **Dráčov**, vše vikariát Tábor a **Kardašova Řečice**, vikariát Jindřichův Hradec. Č. j.: 1568, 1569, 1570 a 1571/2020.

R. D. Mgr. Jan Mikeš byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Velešín** a excurrento administrátora farností **Besednice**, **Soběnov**, vše vikariát Český Krumlov a farnosti **Svatý Jan nad Malší**, vikariát České Budějovice-venkov. Od **15. 7. 2020** byl ustanoven farním vikářem ve farnostech **Jindřichův Hradec**, **Deštná u Jindřichova Hradce**, **Horní Pěna**, **Kostelní Radouň**, **Kunžak**, **Nová Včelnice** a **Strmilov**, vše vikariát Jindřichův Hradec. Č. j.: 1565/2020.

R. D. Mgr. Rafał Piotr Kaca byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu farního vikáře farností **Prachatice**, **Husinec**, **Ktiš**, **Strunkovice nad Blanicí** a **Vitějovice**, vše vikariát Prachatice. Od **15. 7. 2020** byl ustanoven administrátorem farnosti **Velešín** a excurrento administrátorem farností **Besednice** a **Soběnov**, vše vikariát Český Krumlov a farnosti **Svatý Jan nad Malší**, vikariát České Budějovice - venkov. Č. j.: 1552, 1553, 1554 a 1555/2020.

R. D. Mgr. Witold Piotr Kocon byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Dobrá Voda (u Českých Budějovic)** a excurrento administrátora farnosti **u kostela sv. Cyrila a Metoděje, České Budějovice – Suché Vrbné**,

vše vikariát České Budějovice – město a od **15. 7. 2020** byl ustanoven farářem farnosti **Písek**, excurrento administrátorem farnosti **Čížová**, vše vikariát Písek a **okrskovým vikářem vikariátu Písek**. Č. j.: 1556, 1557 a 1558/2020.

Viktor Jakovič, jáhen – kandidát kněžského svěcení byl od **15. 7. 2020** ustanoven k jáhenské službě ve farnostech **Písek** a **Čížová**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1628/2020.

Mgr. Jan Rothschedl, jáhen – kandidát kněžského svěcení byl k **14. 7. 2020** odvolán z jáhenské služby ve farnostech **Prelatura Český Krumlov, Hořice na Šumavě, Kájov, Přídolí, Větrník, Věžovatá Pláně** a **Zátoň**, vše vikariát Český Krumlov a od **15. 7. 2020** byl ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **Prachatice**, vikariát Prachatice. Č. j.: 1629/2020.

R. D. Mgr. František Žák byl k **14. 7. 2020** odvolán z funkce výpomocného duchovního ve farnosti **Soběnov**, vikariát Český Krumlov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1560/2020.

R. D. Miroslav Nikola byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Bavorov**, vikariát Strakonice a od **15. 7. 2020** je ustanoven výpomocným duchovním farnosti **Bavorov**, vikariát Strakonice. Č. j.: 1566/2020.

R. D. ThLic. Josef Prokeš byl od **15. 7. 2020** ustanoven excurrento administrátorem farnosti **Bavorov**, vikariát Strakonice. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1567/2020.

R. D. Mgr. Ivo Valášek byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Nový Rychnov** a excurrento administrátora farností **Branišov – Větrný Jeníkov** a **Dušejev**, vše vikariát Pelhřimov. Na základě dohody obou diecézních biskupů je **na dobu 5 let propůjčen do brněnské diecéze**. Č. j.: 1559/2020.

R. D. Mgr. Petr Konopík byl od **15. 7. 2020** ustanoven na dobu tří let administrátorem farnosti **Nový Rychnov** a excurrento administrátorem farností **Branišov-Větrný Jeníkov** a **Dušejev**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1561, 1562 a 1563/2020.

P. PhDr. ThLic. Jindřich František Holeček, OM byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Nová Bystřice** a excurrento administrátora farnosti **Staré Město pod Landštejnem**, vše vikariát Jindřichův Hradec a od **15. 7. 2020** byl ustanoven farním vikářem ve farnostech **Nová Bystřice** a **Staré Město pod Landštejnem**, vše vikariát Jindřichův Hradec. Č. j.: 1597/2020.

Prob. Mgr. Ivo Prokop byl od **15. 7. 2020** ustanoven excurrento administrátorem farností **Nová Bystřice** a **Staré Město pod Landštejnem**, vše vikariát Jindřichův Hradec. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1598 a 1599/2020/2020.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Ukončení kněžské služby v diecézi:

P. Mgr. Mikuláš Selvek, OPraem. byl k **30. 6. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Milevsko** a excurrento administrátora farností **Květov** a **Sepekov**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1516/2020.

P. Mgr. Jozef Atanáš Leškovský, OPraem. byl k **30. 6. 2020** odvolán z úřadu farního vikáře farnosti **Milevsko** a excurrendo administrátora farností **Klučenice, Kovářov a Lašovice**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1517/2020.

R. D. Mgr. Jan Doležal byl k **14. 7. 2020** odvolán z úřadu faráře farnosti **Písek**, excurrendo administrátora farnosti Čížová, vše vikariát Písek a zároveň z úřadu **okrskového vikáře vikariátu Písek**. Na základě dohody s provinciálem Kongregace Redemptoristů, je do okamžiku věčných slibů propůjčen z českobudějovické diecéze. Č. j.: 1551/2020.

Všem třem kněžím upřímně děkujeme za jejich kněžskou službu a do dalšího kněžského působení i osobního života přejeme Boží požehnání.

C. Životní jubilea:

R. D. ThLic. Josef Prokeš

oslaví **12. 9. 2020** své čtyřicáté narozeniny.

Pan Petr Svoboda

oslavil **28. 8. 2020** své šedesáté narozeniny.

R. D. Vladimír Koranda

oslavil **9. 8. 2020** své sedmdesáté narozeniny.

P. Tomáš Koňářík, OCr.

oslavil **3. 9. 2020** své sedmdesáté narozeniny.

R. D. MVDr. Mgr. Jan Janoušek

oslavil **29. 8. 2020** své osmdesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 9.	8:00	Č. Budějovice, Biskupské gymnázium: Vítání nastupujících studentů
5. 9.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: Kněžské svěcení
6. 9.	11:00	Sušice, Andělíček: Poutní mše svatá
8. 9.	9:30	Č. Budějovice, Diecézní charita: Setkání Kněžské rady a vikářů
27. 9.	10:00	Praha, katedrála: Mše svatá (CCEE)
28. 9.	10:00	Stará Boleslav: Národní pouť
29. 9.	9:00	Písek: Setkání kněží píseckého vikariátu
30. 9.	9:00	Velhartice: Setkání kněží sušicko-nepomuckého vikariátu
1. 10.	16:30	Praha, KTF UK: Veni Sancte
3. 10.	10:30	Č. Budějovice, Dominikánský klášter: Diecézní pouť – mše svatá
4. 10.	10:00	Tábor – Klokoty: Biřmování
5. 10.	14:30	Praha: ČBK – Hnutí a laici
6. 10.	9:30	Praha: ČBK – Komise pro IT
8. 10.	10:00	Praha: ČBK – Ekonomicko-právní komise
11. 10.	10:00	Kájov: Poutní mše svatá

Změna vyhrazena.

Foto: archiv PMD

Poděkování z Pákistánu

Záhy po vypuknutí pandemie Covid-19 požádal papež František Papežská misijní díla, aby vyhlásila zvláštní sbírku na pomoc chudým církvím. **Misijní fond solidarity Korona** se tak stal významnou pomocí pro církve v Asii, Africe a Jižní Americe, aby mohly stát po boku nejpotřebnějších. Z Pákistánu, kde jsme pomohli částkou sto tisíc korun, nám 27. července přišlo krásné poděkování:

Drazí!

Přijměte srdečné pozdravy a přání pokoje a radosti z Pákistánu. Doufám, že vy i vaše rodiny jste zdraví. My obláti zde v pákistánské delegatuře jsme z Boží milosti v pořádku. Chtěl bych využít této příležitosti, abych vyjádřil svoje upřímné díky za vaši podporu a lásku, kterou jste projevili především v době první vlny Covid-19. Zaslali jste nám pomoc od věřících z České republiky, která ulehčila našim křesťanům projít tímto nelehkým obdobím. Byla to pro ně velká podpora, protože v této těžké době byli naši lidé bez práce a možnosti výdělku. Použili jsme vaše dary na nákup potravin, které jsme distribuovali do dvou našich farností. Otcové obdržené potraviny rozdělili potřebným rodinám. Přikládám k tomu pár fotografií. Pomohli jste rodinám ve farnostech svatého Lukáše v oblasti Karáčí a sv. Pia X. v horské oblasti Květy. Nerozdělili jsme do farností hned všechnu pomoc, dále budeme dodávat potraviny podle aktuální potřeby a na konci vám podáme souhrnnou zprávu. Ještě jednou díky všem dárcům, kteří byli ochotni se v nelehkých časech podělit o dobro, které z Boží milosti obdrželi. Ještě jednou děkujeme, Bůh vám žehnej!

Stále se za vás modlí

*P. Khan Paulus, omi
Superior, Pákistán*

Farnost sv. Pia X.

Drazí dárci, vaše pomoc zachránila 27 rodin ve velmi zoufalém stavu. I když Covid-19 oblast Balúčistánu ještě silně nezasáhl, jako všechny chudé rodiny, i tyto nedisponovaly během karantény žádnými zásobami.

Farnost sv. Lukáše

Nevím, jak vyjádřit dostatečně vděčnost naší farnosti, že jsme díky vaší pomoci mohli rozvézt jídlo do 370 rodin. Opravdu bychom nevěděli, co si bez vás počít. Děkujeme!

text a překlad: Hana Koukalová

Třicáté narozeniny Bigy

Vážení přátelé, připravili jsme pro Vás průřez historií Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Naše škola totiž v září oslaví kulatých 30 let od svého založení. Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přejí do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm pokračování našeho povídání.

Dnešními hosty jsou dva „srdcaři“ a pamětníci všeho dění na našem gymnáziu. Oba zde působí téměř od vzniku školy. Paní zástupkyni Kudláčkovou pamatují první absolventi jako „přísnou“ učitelku angličtiny, která ale dokázala naučit. Pan doktor Bartuška neopustil naši školu ani v důchodovém věku a stále působí na CZŠ. Život bez dětí si totiž nedovede představit.

**Ing. Michaela Kudláčková,
zástupkyně ředitele Biskupského
gymnázia J. N. Neumanna**

V roce 1992, kdy jsem začala pracovat na Bigy, byly přijaty vedle žáků osmiletého a čtyřletého studia také první dvě třídy pětiletého cyklu s intenzivní výukou němčiny. Tito žáci měli v prvním roce

studia každý den čtyři hodiny němčiny vyučované jak českými, tak německými učiteli. Vedle toho obsahoval jejich rozvrh jen základní předměty, tedy češtinu a matematiku. Jejich pokrok byl obdivuhodný, stejně tak jako nasazení učitelů. Po pěti letech studia skládaly tyto třídy vedle maturitní zkoušky i první mezinárodní diplomy z němčiny a nastavily vysokou laťku úspěšnosti, kterou se snažíme od té doby udržet, i když tento typ studia už nenabízíme.

Jak se gymnázium dále rozrůstalo, rozšiřovala se i síť zahraničních kontaktů, a to nejen s církevními školami v Německu a Rakousku, ale vyslali jsme žáky na studijní pobyty i do Španělska, Francie, Anglie a USA. Navázali jsme spolupráci s místním Rotary Clubem a i díky němu se naši žáci mohou zapojit do výměnných pobytů po celém světě.

Konec devadesátých let znamenal i obrovský stavební boom – současná budova školy nám byla vrácena po částech, ale ve velmi špatném stavu. Postupně jsme začali s přístavbou traktu sociálního zařízení, nástavbou podkroví, kde byla vybudována kaple, a poté jsme se soustředili na opravy střech i fasád celého komplexu.

Velkou pohromou pro nás přinesl rok 2002, kdy byla škola, jako celé centrum ČB, zasažena povodněmi. Voda dosahovala do výšky 1 metru a zničila celý suterén včetně spousty dalšího vybavení. Vlna solidarity byla obrovská a následky se podařilo brzy odstranit.

Dalším zajímavým momentem tohoto období bylo i otevření šestiletého studia, tedy pro žáky po sedmé třídě ZŠ, které se ukázalo jako velmi prozíravé z několika důvodů – ve věku 13 let už mohou žáci dojždět do střední školy i z větší vzdálenosti, případně mohou být ubytováni na domově mládeže. Dle mého názoru je šestileté studium optimální svou délkou i vzdělávacím programem. A dosavadní výsledky toto potvrzují.

Doplňkem tohoto šestiletého cyklu bylo i otevření dvojjazyčné

česko-španělské sekce v roce 2005, které přineslo rozšíření spolupráce se španělsky mluvícími zeměmi, stejně tak jako možnost pravidelných výměnných pobytů pro naše žáky.

V současné době má Bigy 720 žáků, kterým škola poskytuje nejen vzdělání, ale i možnost stravy, ubytování a duchovního růstu ve společenství okolo našeho spirituálu. Těžiště akcí je soustředěno do kostela sv. Rodiny, na jehož obnově se významnou měrou podíleli i naši studenti a učitelé. Ale o tom příště!

Ráda vzpomínám na naše první výměnné programy, především na ten s Anglií, kdy jsme díky podpoře British Council mohli vyslat naši studentku do anglické školy v Sheffieldu. Ředitel tamější školy byl spolupráci s Bigy velmi nakloněn a zajistil pro nás ubytování v rodinách a týdenní program. Pro většinu studentů to byl tehdy první větší výlet do zahraničí. Přestože jsme cestovali autobusem a náš rozpočet byl skromný, zážitky a navázaná přátelství jsou trvalé. Dodnes si při společných setkáních vybavujeme levnou ošuntělou ubytovnu v Londýně, odkud jsme vyráželi na cesty po centru města.

**PhDr. ThBc. Jan Bartuška,
bývalý zástupce ředitele Biskupského
gymnázia J. N. Neumanna pověřený
řízením Církevní základní školy
do roku 2010**

Rok 1989 přinesl kromě svobody pro náboženský život také možnost obnovit církevní školství. V československé diecézi byly velmi rychle založeny církevní mateřské školy; v Českých Budějovicích konkrétně u sv. Josefa a v Lipenské ulici, byla obnovena teologická fakulta a zároveň byla začleněna do Jihočeské univerzity a bylo také zřízeno biskupské gymnázium. V systému církevního školství chyběla církevní základní škola. První církevní základní škola byla založena v Táboře a teprve v roce 2002 byla otcem biskupem ThDr. Antonínem Liškou založena v budově někdejší církevní školy v Rudolfovske ulici Církevní základní škola při Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna.

Vzniklá CZŠ byla nucena převzít po státní škole, dosud zde působící, žáky i učitelský sbor. Školní budova, která byla majetkem Kongregace sester Nejsvětější Svátosti, byla značně zdevastovaná a škola zde fungovala jen na výjimku od hygieny. Řádové sestry se ujaly financování rekonstrukce celé budovy a ta probíhala doslova za provozu. Bylo třeba vybudovat odpovídající sociální zařízení, školní šatny, výtah pro vozíčkáře, prostory pro školní družinu, učebny pro výpočetní techniku, vstupní prostor do školy a školní kapli.

Výuka na CZŠ začínala se 181 žákem. Počet žáků školy díky obětavému a pracovitému učitelskému sboru a díky podpoře

Školní kaple Bigy byla otevřena v roce 1995; Foto: archiv Bigy

sester postupně narůstal tak, že v roce 2010 měla škola již 450 žáků. Zájem o ni byl nejpatrnější při zápisu žáků do prvních tříd a při přijímání žáků do tříd šestých. V té době subjektem tvořily škola, školní družina a školní klub. Velikost školních prostor limitovala množství žáků, proto bylo třeba přebudovat půdní prostory v budově a současně vyhovět všem bezpečnostním předpisům. Škola se postupně stala zázemím pro biskupské gymnázium (využívalo kapacitu učeben IVT a žáci přestupovali ke studiu na biskupském gymnáziu).

Po organizační stránce došlo k propojení škol tak, že zástupce ředitele biskupského gymnázia byl zároveň pověřen řízením CZŠ. Hospodaření obou škol bylo společné a byl také propojen učitelský sbor v tom smyslu, že učitelé na CZŠ učili na biskupském gymnáziu a naopak. Kladem je poloha školy ve středu města, tudíž její dobrá dostupnost, má hřiště v klidové části města, nedostatkem její umístění na rušné ulici. Uplynulá doba ukazuje, že odchovanci církevních mateřských škol vstupují do církevní základní školy a její absolventi na biskupské gymnázium. Bývalí absolventi biskupského gymnázia přihlašují své děti do církevních škol. Teprve čas vytvoří potřebnou tradici.

Krátká existence církevních škol po roce 1989 a jejich výchovné a vzdělávací výsledky ukazují jejich místo a užitečnost v systému vzdělávání v naší vlasti.

Z historie naší školy (4. díl)

Rok 1995 byl rokem zlomovým v historii našeho gymnázia, protože škola konečně získala důstojnou budovu. Zasloužily se o to sestřičky boromejky, které ji škole darovaly. Sestřičky, ještě jednou děkujeme. Jak již bylo v minulých dílech popsáno, prostory v Jirsíkově ulici dříve sloužily pro městskou základní školu, které se od nepaměti říkalo sirotčinec.

Konečně byla celá škola pohromadě a učitelé nemuseli přejíždět mezi jednotlivými částmi školy. Získaná budova byla ovšem ve špatném stavu, prostory nesplňovaly hygienické standardy, a proto bylo nutné přikročit k radikální rekonstrukci. Vybudovala se nová sociální zařízení, třídy dostaly nové podlahy a opravy se elektrické rozvody. Současně s tím se prováděly i nezbytné úpravy školní jídelny a domova mládeže. Škola tak mohla nabízet výuku, stravování i ubytování v jednom komplexu v centru města.

Gymnázium ale stále zvyšovalo svou kapacitu, a tak byly vytvořeny nové učebny v nevyužitém podkroví. Součástí této etapy bylo i vybudování nové školní kaple, kam byla symbolicky umístěna kopie obrazu patronky našeho města Panny Marie Budějovické. Škola tím získala i potřebný prostor pro slavnostní události.

Připravil Martin Maršík, ředitel Bigy

DCR připravuje a zve...

Podzimní kurz přípravy na manželství od října 2020, při kterém se v šesti sezeních zaměřujeme na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Setkání se konají vždy v úterý večer od 19:30 do 21:00 hodin, **začínáme 6. 10.** Můžete se přihlásit se na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981.

Odpolední program „Ztráty a objevy“ 19. 9. od 14:30 hod. pro děti, kterým někdo zemřel. Jedná se o příjemné sobotní odpoledne plné aktivit pro děti nejrůznějšího věku. Cílem akce je vytvoření prostoru pro starosti dětí, hledání odpovědi na jejich otázky, které se v souvislosti s touto životní situací objevily.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“ v září 30. 9. v 17,30 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí.** Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

Představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna **v dramizaci Radka Malého a Matěje Formana.** Koná se **13. 10. v 18:00 hod. v Divadle J. K. Tyla v Třeboni** (za neuskutečněný březnový termín). Představení je určeno pro celou rodinu a vede malé i velké k nepomíjivým hodnotám soucitu a lásky, které jsou silou proto, aby člověk nepropadl smutku, ale uměl prosadit v životě to dobré. Akci pořádáme ve spolupráci s domácím hospicem Kleofáš. **Vstupenky zakoupené na zrušený březnový termín platí na toto náhradní představení.**

Setkání manželů 50+, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova s názvem „**Jak naplnit prázdné hnízdo?**“ V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkovi. Koná se **6.–8. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem.** Koná se ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském, přihlášky na emailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.

Duchovní víkendová obnova s hostem Mons. Václavem Malým 27.–29. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem pro rodiny s dětmi (za neuskutečněný květnový termín). Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvlášť pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas.**

„Světlo se šíří světem“ v neděli 13. 12. ve 14:00 hod v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (u piaristů) – setkání pro rodiny, jejichž děti odešly příliš brzy. Zveme na bohoslužbu, při níž chceme pamatovat nejen na naše zemřelé děti, ale i na jejich rodiny a blízké, přátele. Po bohoslužbě nabízíme setkání u malého občerstvení v prostorách kláštera.

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jině články najdete na www.dcr.bcb.cz

Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

Farní charita Tábor má nového ředitele

1. července 2020 se stal novým ředitelem Farní charity Tábor 34letý Miroslav Petrášek. Rodák z Truskovic u Vodňan byl do své nové funkce slavnostně uveden 12. července při mši svaté v tábořském kostele Proměnění Páně na Hoře Tábor. V ředitelském křesle tak po třinácti letech nahradil Ivanu Hašplovou.

Pane řediteli, prozradte nám na úvod něco málo o sobě ...

Pocházím z malé obce Truskovice ležící nedaleko Vodňan. Už od dětství jsem vnímal rozměr služby lidem a Bohu. Od svých tří jsem let začal ministrovat na poutním místě Jména Panny Marie v Lomci. Jako kluk jsem byl sportovně nadaný, rád jsem běhal a závodně hrál fotbal. Jelikož mě bavila matematika, šel jsem studovat Střední průmyslovou školu v Písku se zaměřením na elektrotechniku. Během studia jsem poznal, že mě technika nebaví a lákají mě spíše humanitní obory. Po maturitě jsem se rozhodl, že začnu studovat teologii na Katolické teologické fakultě UK v Praze. Studium jsem ale nedokončil, začal jsem pracovat, oženil jsem se a v současné době máme s manželkou dvě děti školou povinné. Svoji pracovní kariéru jsem začal v podstatě hned na vedoucí pozici ve firmě, která se zabývá druhotnými odpady. V rámci dalšího pracovního rozvoje jsem si prošel nejrůznějšími pracovními pozicemi, od pracovníka skladu přes obchodního ředitele po jednatele společnosti. Před nástupem do Charity jsem byl na manažerské pozici v logistice.

Co Vás lákalo na práci v Charitě?

Především dlouhodobá vnitřní nenaplněnost v předchozích zaměstnáních. Uvědomoval jsem si, kolik času a energie věnuji práci a profitovala z toho především konkrétní společnost, pro kterou jsem v dané chvíli pracoval. V Charitě spatřuji, že svou práci mohu pomáhat lidem, kteří to nejvíce potřebují – to mi přijde úžasné. Farní charita Tábor je organizace s dlouholetou historií a jejím zřizovatelem je Biskupství českobudějovické. Popravdě, ještě se mi nestalo, aby mým nadřízeným byl věřící člověk a samotná organizace byla právně, a především svým posláním, ukotvená v církvi. Což mně, jakožto věřícímu člověku, a mé práci dodává další rozměr.

Máte už nějakou vizi fungování tábořské Charity do budoucna?

V současné době Farní charita Tábor poskytuje dvě služby: Auritus – kontaktní centrum pro osoby závislé na drogách, alkoholu, gamblingu apod. a Dobrovolnické centrum, které díky dobrovolníkům pomáhá v různých přijímacích organizacích. Mojí vizí je rozšířit poskytované služby tak, abychom dokázali nabídnout pomoc co nejširšímu spektru lidí, kteří jsou v nouzi. První fází rozšiřování bude převzetí dvou služeb od Diecézní charity České Budějovice, které v současnosti už působí na území města Tábor. Jedná se o Terénní program – služba zaměřená na pomoc lidem bez domova, a Občanskou poradnu – pomoc lidem v těžké životní situaci. Další rozšiřování služeb bude záviset na potřebách občanů na Tábořsku a na našich možnostech. Samozřejmě se budu

snažit hledat cesty a možnosti, abychom dokázali pomáhat co nejvíce lidem, ale nikdy to nebude na úkor standardů kvality. Jakákoli pomoc, obzvláště ta profesionální, musí být kvalitní.

Co Vás v nové funkci čeká v nejbližších dnech?

Ve funkci ředitele jsem v podstatě pár týdnů, takže se hlavně seznamuji s Charitou samotnou, s jejím chodem, se zaměstnanci a vůbec s principem fungování nestátní neziskové organizace. Přeji sobě a všem zúčastněným plno sil a Boží vedení.

Pane řediteli, děkuji za rozhovor.

*Ptala se Martina Nováková
Diecézní charita Č. Budějovice*